

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Devrim Yürüyüşü Sürüyor

Tekel 2010

Haziran 1970

• Devrimin
Zorunluluğunun
Kanıtları

• Amerikan
Hegemonyası
ve Askeri
Yayılma-2

• Boş
Meydanın
Küheylanları

• İşçi
Sınıfının
Deneyimleri ve
Öğrettikleri

• Haziran'da
Ölmek
Zor

13 Haziran 2010

0-600'e çalışarak bir sürü
diye tehdit edenler değil,
bu Siren aybırıların
ayrıntı ki, 1-2 milyara
e. şüphesiz bir çok
b. bakın ne veki var
b. de bile!



GAZİ EKİN SANAT DERNEĞİ



6 Haziran 2010

DEVİRİMİN ZORUNLULUĞUNUN KANITLARI

Geniş emekçi kitlelerin ve halk yığınlarının sermaye egemenliğini devirmek hedefiyle harekete geçmesi için devrimin zorunluluğunu kanıtlamalıyız. Devrimin zorunluluğunu kavramamaları, günlük mücadelede darlıktan kurtulmalarını ve genel bir anlayışla, yani devrimci bir anlayışla davranmalarını sağlar. Hareket genelleştikçe daha geniş kitleleri kendine çeker, yığınsal devrimci savaşım büyük bir ivme kazanır.

Halk yığınlarına devrimin koşullarının oluşmadığını söyleyen küçük burjuva reformist hareketler, ekonomik, toplumsal ve politik koşullara baksınlar. Verili nesnel durumun derinlikli bir kavrayışa dayanan çözümlenmesi yapılmadan çıkarılan sonuçlar temelsiz olur. Öznelci bir biçimde devrim koşullarının olgunlaşmadığını ileri sürenler, koşulların nesnel bir değerlendirmesini yapmamışlardır. Ellerinde ne somut durumun bir çözümlenmesi var ne de buradan çıkarılan politik sonuçlar. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz süreçle ilgili söyleyecekleri ciddi bir şeyleri de yok. Söyleyecek düşünceleri yoksa kitleler üzerinde etkinliklerini uzun süre koruyamazlar. Devrimci kitleleri etkileyecek olan bilimsel görüşlerdir. Devrimci yığınlar uzun bir mücadele sürecinden geçmişlerdir. Mücadelenin her alanında belli birikimleri var. Hangi görüşlerin kendilerini yenilgiye götüreceğini ve hangi görüşlerin kendilerini zafere götüreceğini değerlendirecek kapasiteye sahiptir.

Maddi koşulların gelişimine bağlı olarak sınıf savaşımı ve sınıf karşıtlığı gelişme göstermiş ve keskinlik kazanmıştır. Ortaya çıkan bu koşullar devrimin koşullarıdır. Kapitalizmi geliştiren aynı koşullar, onun yıkım koşullarıdır. Emekçilerin ayaklanmaları bu koşullarda ortaya çıkıyor ve yaygınlaşıyor. Ekonomik yıkım ve politik baskı nedeniyle emekçilerin ve Kürt halkının yaşamı son derece kötü koşullar altında geçiyor. Zaten ağır olan durumları gitgide daha da kötüleşiyor. Bu yüzden bu topraklarda yaşayan halklar sisteme karşı büyük bir öfke içinde. Yeterin-

ce güç birikimi, yeterince patlayıcılar birikmiş durumda. Bu yüzden kitlelerin savaşımı çok şiddetli ve yoğun geçiyor. Bu yüzden dünyanın en şiddetli ve uzun bir iç savaşı sürüyor bu topraklarda. Maddi koşullar toplumun önüne sorunları da, sorunların zorunlu çözümünü de (devrimi) birlikte koymuştur.

Kapitalist ekonomi ve toplumsal sistem tepeden turnağa çözülüp-dağılma, yani tam bir çürüme içindedir. Onun temel çelişkisi olan üretimin toplumsal karakteriyle mülk edinmenin özel biçimi arasındaki çelişki, tekelci sermayenin gelişimiyle birlikte daha derinleşti. Üretimin toplumsal boyutları derinleştikçe uzlaşmaz karşıtlık kendini belirgin olarak ortaya seriyor. Yeni toplumun maddi önkoşullarının eski toplumun yapısında olgunlaşması, kapitalist toplumun çözülüp dağılmasını hızlandırıyor ve iyice açığa çıkarıyor. Yeni toplumun maddi koşullarına dayanarak ileri bir toplumun inşa edilmesi için, halk kitlelerinin iktidara gelmesi gerekiyor. Ama bu toplumun kurulmasına girişmeden önce koşulların devrimcileşmesi zorunludur.

Eğer halk kitleleri iktidara devrimle bir an evvel el koymazsa durumları çok daha ağırlaşacaktır. Bu durum bugünden tüm şiddetiyle kendini gösteriyor. İşçiler tüm kazanımlarını ve mevzilerini bir bir yitiriyorlar. Hiç bir çalışan yarımından emin değil. Kısacası tekelci egemenlik sistemi emekçi sınıflar üzerinde tüm yıkıcılığıyla kendini hissettiriyor. Hayat pahalılığı durmadan artıyor. Geçimini en asgari düzeyde sürdürme bile emekçiler için ciddi bir savaşım gerektiriyor. Ancak bir devrim ezilen ve sömürülenlerin içinde bulunduğu duruma son verebilir ve yeni bir yaşamın koşullarını yaratabilir.

Sınıf bilinçli işçiler, devrimci emekçiler kendi yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ve köklü bir düzelme olması için her gün eylemlerle bu yönde istemlerini ilettiler: Parasız sağlık hizmeti; parasız eğitim, herkese ulaşım hakkı, yaşanılır bir çevre, kadın erkek eşitliğinin

sağlanması ve daha başka istemleri. Emekçilerin istemlerinin sermaye düzeninde çözülemeyeceği açık. Emekçilerin istemleri kurulu toplumsal düzenin ötesini işaret ediyor. Bugünden kendini ortaya koyan toplumcu düzeni gösteriyor. Ama buraya nasıl varılacak? Buraya ancak devrimle varılır. Çünkü yalnız bir devrim, katılmış eski politik biçimi, eski toplumsal biçimi yıkabilir. Eski toplumsal ilişkilere son verilmeden, yerine yenisi kurulamaz. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi devrim ve iktidarın ele geçirilmesi ekonomik kurtuluşun, yaşamı köklü olarak iyileştirmenin bir koşuludur.

Sadece maddi koşullar değil, devrimin nesnel koşulları da oluşmuştur. Devrimin nesnel koşulları -devrimci durum- belli bir süreden beri şekillenmiş bulunuyor. Devrimin gerçekleşmesi için, gereken koşulların -toplumsal ve politik koşullar- önceden oluşması gerekiyor. Bizde devrimin gerçek koşulları -ekonomik ve politik kriz, toplumsal yıkım ve ulusal sorun şiddetli sınıf savaşı- herhangi bir ülkeye göre -örneğin Yunanistan'a göre- çok daha fazlasıyla oluşmuş durumda. Sistemin genel bunalımının temelinde emek-sermaye çelişkisi var. Bizde çelişkilerin ve çatışmanın keskin oluşu, sistemin bunalımını çok daha şiddetlendiriyor. Yıllardır süren uzun ve sert iç savaş, ulus çapında bunalımın hangi düzeye vardığını gösteriyor. Yıkıcı ekonomik, toplumsal ve politik kriz Yunanistan'da kitleleri sık sık sokağa döküyor ve sert çatışmalara neden oluyor. Bizde ise o düzeyde çatışmalar -ve daha sert olanları- süreklilik gösteriyor. Bir devrimin olması için oluşması gereken nesnel koşullar bizde ileri düzeyde var. Nesnel koşulların oluşması yeterli değildir, devrimin olması için öznel koşulların da hazır olması gerekir. Fakat özneyi hazırlayacak olan proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Öznenin ve öncü gücün rolü, içinde bulunduğumuz koşullarda çok büyük bir önem kazanmıştır. Devrimin öznesinin ve onun politik öncüsünün mücadelesi yeni değildir. Devrimci müca-

dele onyıllardır şiddetli bir saldırı, baskı ve katliamlar altında sürüyor. Savaşımın en zorlu şartlarından geçmiş, kitlelere her durumda öncülük yeteneğine sahip bir güç oluşmuştur. Devrimin öznesi savaşımın ortaya çıkmış ve savaşımın mücadeleyi sürdürmüştür. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin bir tarihi var. Ve bu tarih etkileyici, yiğit mücadeleyle doludur. Devrimci proletaryanın öncüsünün yüksek bir savaşım kapasitesine sahip olması, faşizme ve sermayeye karşı zafer elde etmede çok büyük bir güvencedir. Devrimin koşullarının oluşmadığı gerekçesini ileri süren reformist ve oportünist hareketler, aslında devrimci öznenin deneyimlerini ve devrimci yeteneğini küçümsüyorlar. Devrimin öznesinin tarih yapıcı etkinliğini küçük görenler, yığınsal devrimci savaşımın iki önemli örneğini; 1 Mayıs 2010 Taksim'i ve bu yılın Newrozlarını hiç anlayamamışlardır. Bu devrimci eylemler, kitlelerin devrime nasıl hazırlandıklarını ve ne denli kararlı olduğunu gözlerimizin önüne seriyor.

Tekelci sermaye ve hükümet bu gidişi durduracak kadar güçlü değil. Politik iktidar, gerek kitlelerin artan eylemleri ve gerekse egemen güçlerin kendi aralarındaki çatışmaları nedeniyle iyice zayıf düşmüştür. Bu nedenle devrimin gelişmesi karşısında fazla bir şey yapamıyor. Öte yandan sermayenin ve devlet egemenlik sisteminin yoğun sömürsü ve yıllarca devam eden baskılar nedeniyle kitleler büyük bir öfke içinde. Burjuva iktidarının zayıf duruma düşmesi ve bir iktidar gediğinin açılması, devrimin koşullarının hızla olgunlaşması öfkeli kitleleri daha büyük bir güç ve kendine güvenle eylemlere itti.

Ekonomik, toplumsal ve politik sistemin çatırdaması karşısında bugüne değin devrimci mücadeleye katılmamış ve mücadeleden geri kalmış yığınların bile kendine güvenle eyleme atılmalarını sağlayan bir durumun oluşması, sınıf bilinçli işçilerin mücadelesini ve devrimci öncüsünü güçlendiriyor. Her geçen gün geniş kitleler, devrimci harekete destek oluyor ve devrimci hareket güçlenmiş olarak ileri atılıyor.

İvedi ve temel güncel görev devrimci mücadele dalgasını, devrimci yükselişi devrime çevirmektir. Devrimin gerçek koşulları oluşmuş, kitleler burjuvaziyle savaşım halinde, devrimci gerçekleştirilmenin olanakları çok daha artmıştır. Olanakları sonuna dek kullanmak devrimin politik öncüsünün ertelenemez yükümlülüğüdür. Yalnızca içteki koşullar değil, dünyadaki objektif durum da son derece uygundur. Dünya devrimi inişte değil, yükseliş çizgisindedir. Dünya devriminin gelişme içinde olması, her ülkedeki devrimci mücadeleyi hızlandırıyor ve güçlendiriyor. Bütün bu gelişmeler işçi sınıfının kendi tarihi misyonunu yerine getirirken, durumun ne denli uygun olduğunu kanıtlıyor.

Tekelci burjuvaziye karşı devrimin zaferini sağlamak işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin ivedi ve ertelenemez görevidir. Devrimin zafere ulaşmaması halinde hareket yıllarca geriye gider. Hem dünya devriminin deneyimlerinde ve hem de kendi devrimci mücadele deneyimlerimizde görüldüğü gibi, devrimin başarılı olmamasının sonuçları, devrime başvuran güçler için çok ağır olur. Devrimci hareket bugünkü güce erişmek için büyük bedeller ödedi. Bugün kaba devrim dalgası şiddetle süren bir mücadeleden doğdu. Kaba devrim dalgası bu kez kesin olarak sonuca, zafere götürülmelidir.

C.DAĞLI

EMEKLİLER MÜCADELELERİNE HIZ VERİYOR



DİSK/Emekli-Sen bir süredir emeklilerini aylıklarından yapılan kesintilere karşı mücadele ediyor.

Emeklilerin haberi olmaksızın, kağıt üzerinde Türkiye Emekliler Derneğine üye yapıldığını ve her ay maaşlarından bu dernek için kesinti yapıldığını belirten Emekli-Sen, başta emekliler olmak üzere tüm kamuoyunun dikkatini bu meseleye yönleltmeye çalışıyor.

Dilekçe vermek, davalar açmak, basın açıklamaları yapmak, imza kampanyaları düzenlemek gibi çeşitli etkinliklerde bulunan sendika üyeleri, 9 Haziran Çarşamba günü saat 11.30'da Taksim'de Mis Sokak'tan Gezi Parkı'na kadar yürüyüş yapıp burada 3 günlük oturma eylemini başlatmışlardı. Saat 17.00'a kadar süren oturma eylemi ikinci gün de devam etti. İkinci gün Emekli-Sen üyeleri oturma eylemi yaptıkları yere çadır kurmak isteyince polis müdahalesiyle karşılaştılar. Arbede yaşandıktan sonra kararlı olan Emekli-Sen üyeleri çadırlarını kurdular.

Eylemin son günü olan üçüncü gün yine Mis Sokak'tan Gezi Parkı'na yürüdüler ve burada oturma eylemi yaptılar. Saat 17.00'a basın yaptıkları açıklamayla oturma eylemlerini bitirdiler. Burada Emekli-Sen Aksaray şubesinden Rahime arkadaş şunları söyledi:

"Emeklilerin iradesinin dışında hükümet ve SGK Çalışma Bakanlığı 9 milyon emekli, Bağkur, SGK, Türkiye Emekliler Derneği'ne üye yapıyor. 1995'ten beri maaşlardan kesintiler yapıp Türkiye Emekliler Derneği'ne aktarılıyor. Bu paralar kendi yandaş kurumlarına ve çetelerine aktarılıyor. Hastanelere giderken katkı payı adı altında kesintiler yapılıyor.

"1,5 yıl önce maaş bordrosuyla ilgili 70 bin imza topladık, TBMM'ye gönderdik. Bugüne kadar kesintilerin nerelere aktarıldığını bilmiyorum.

"Eğitimin, sağlık hizmetlerinin parasız olmasını istiyoruz. Biliyoruz ki, bu insani ihtiyaçların karşılanması kapitalist bir sistemde mümkün değildir. Ama bu sistemin değiştirilmesi için mücadelemizi sürdüreceğiz."

AMERİKAN HEGEMONYASI VE ASKERİ YAYILMA -2

ABD'NİN YENİ SİLAHI: "İNSAN HAKLARI"

Yeni evrede sıçramalı çöküş sürecine giren emperyalizmin hegemon gücü ABD'nin hegemonyası da yıkıldı. ABD, egemenliğini sürdürmek için şimdi daha çok askeri güce başvurmak durumunda. Sadece Rusya'yı kuşatıp kontrol altına almakla egemenliğini koruyamayacağını bilen ABD, Çin'i de kontrol altına almaya yöneldi. Ancak Çin'le ilişkileri daha hassas yürütmek zorundaydı. Çünkü Çin'in son yıllardaki ekonomik atılımı, Çin'in elindeki dolar stokunu beklenenin ötesinde artırmıştı ve bu stok ABD ekonomisi için bir kabaşa dönüşebilirdi. ABD bu yüzden yeni bir silaha başvurdu: "İnsan Hakları". Bu silahı Myanmar, Tibet ve Darfur'dan ateşledi.

Myanmar'da "Safran Devrimi"

CNN, 2007 Eylül-Ekim aylarında Myanmar'ın başkenti Rangoon'da Safran renkli giysileriyle rahiplerin gösterilerini bütün dünyaya yaydı. Rahiplerin sloganları "daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük"tü. Bu gösterilerin hazırlanmasında baş rolü oynayanlar ABD merkezli sivil toplum kuruluşları (STK) oldu. Ki bunlar bir süreden beri Myanmar'da üslenmişlerdi. Bunlar "Amerikan Özgürlük Evi", "Demokrasi İçin Ulusal Yardım" (NED) ve Soros'un "Açık Toplum Vakfı" gibi örgütlerdi. Özellikle NED, son 30 yıl içinde, dünyanın her yerinde, ABD'nin istemediği hükümetlerin devrilmesi için aktif görev alan bir organizasyondur. Bu STK'lar Rusya'nın kuşatılması sürecinde Sırbistan, Ukrayna ve Gürcistan'daki "renkli devrim" dedikleri karşı-devrimleri de organize etmişlerdi. Şimdi sıra Myanmar'daydı ve bu kez kullandıkları renk, rahiplerin giysilerinin rengi Safran oldu.

2007 Sonbaharında yaşananların işaretini aslında ABD daha önce vermişti. 30 Ekim 2003'te ABD Dışişleri departmanı, "Burma'daki Demokrasi Eylemcilerini Destekleme Faaliyetleri Raporu"nu yayınladı. Myanmar'ın İngiliz sömürgesi olduğu dönemdeki adı Burma ve ABD halen bu adı kullanmakta ısrar ediyor. ABD bu raporda şunları söylüyordu: "Burma'da demokrasinin yeniden kurulması ABD'nin Güneydoğu Asya'daki dış siyasi hedefinin bir önceliğidir. Bu hedefe ulaşabilmek için ABD, demokrasi eylemcilerini ve onların Burma içindeki ve dışındaki çabalarını sürekli destekledi... ABD ayrıca NED, Açık Toplum Vakfı ve İnter News bölge içinde ve dışında geniş çaplı demokrasi teşvik faaliyetleri için çalışan örgütleri desteklemektedir."



ABD, Myanmar üzerinde neden bu kadar önemle duruyor ve bu küçük ülkede neden ABD yanlısı bir iktidar istiyor? Bu sorunun cevabı Basra Körfezi'nden Güney Çin Denizi'ne uzanan deniz yolları haritasında gizli. Myanmar sahil şeridi Malezya ile Endonezya'ya giden dar ve uzun bir geçitten oluşur: Malaca Boğazı. İşte ABD, bu stratejik geçidin kontrolü için Myanmar'ı "öncelikleri" arasına almıştır.

ABD, 11 Eylül'den hemen sonra "terörizme karşı mücadele" bahanesiyle bu bölgeyi silahlandırıp kontrolü ele almayı denedi. Bu olmayınca, bu bölgede "korsanlık" olayları baş gösterdi. ABD bu kez "korsanlara karşı bölgenin güvenliği" için Endonezya'nın kuzey ucunda Sultan İskender Hava Üssü'nü kurdu. Bütün bölge ülkeleri buna tepki gösterdi. Çünkü ABD, bu üsle, Hint Okyanusu'nu Pasifik Okyanusu'na bağlayan Malaca Boğazı'nı da kontrol altına aldığı gibi, Basra Körfezi'nden Çin'e uzanan en kısa deniz yolunu da tutmuş oluyordu. Her yıl 50 binden fazla tankerin geçtiği bu yoldan Çin'e, günlük 12 milyon varil petrol taşınmaktadır. İşte Myanmar'ın ABD için "öncelikli" olmasının altındaki birkaç neden bunlar.

Ayrıca Myanmar daha İngiliz sömürgesi-ken İngilizler tarafından kurulan "Rangoon Petrol" şirketi eliyle 1871'den beri burada petrol ve gaz üretimi de yapılıyordu. 2005'te Çin, Tayland, G.Kore ve Myanmar arasında yapılan petrol anlaşmasından sonra petrol ve gaz üretiminde artış sağlandığı gibi, yeni ve verimli yataklar da işletmeye açıldı. Myanmar'dan salt

Tayland'a yapılan petrol ve gaz satışı % 50 artış gösterdi. 2007 itibarıyla Myanmar'ın en önemli ihracat geliri petrol ve gaz satışına dayanıyordu.

Çin, ABD'nin Endonezya'nın kuzeyinde üslenmesine sessiz kalmadı, karşı harekete geçti. Önce Myanmar'a milyonlarca dolarlık askeri yardımlar bulundu. Yerden havaya füze sistemleri, donanma gemileri, savaş ve nakliye uçaklarını da kapsayan bu yardımların yanında demiryolları ve karayolları da inşa etti. Ayrıca Myanmar'ın Coco adalarında bütün bölgeyi izleyebilecek kapasitede elektronik gözlem istasyonu kurdu. Bununla da yetinmedi, Myanmar'da Hint Okyanusu'na kolayca açılabilen bir deniz üssü inşa etti.

Çin, diplomatik olarak bir büyük adım daha attı ve bölgede ABD'nin en güçlü müttefiki olan Hindistan'a Çin-Myanmar arasında Bengal Körfezi'nden başlayıp Çin'in içlerine dek uzanacak 2300 kilometrelik petrol boru hattının yapımında ortaklık teklif etti. Bu hat tamamlandığında Ortadoğu'dan gelen petrol ve gaz Malaca Boğazı'na girmeden Çin'in Yunan eyaletine kadar karadan ulaşacaktı.

Bütün bunlardan sonra ABD'nin Myanmar'a özel ilgisi ve 2007 "Safran Devrimi" anlaşılır hale geliyor. Ama belirtelim ki, bu girişim ABD'nin istediği sonucu vermedi. ABD başka bir fırsat kollamaya başladı. Bu fırsatı, bir yıl sonra Myanmar'da yaşanan büyük bir kasırga felaketini kullanarak bulmaya çalıştı: Uluslararası insani yardım maskesiyle askeri birliklerini gönderip binlerce insanın ölümüne yol açan bu büyük felaketi bahane e-

derek Myanmar'da hükümeti devirmeyi planladı. Ama yine istediğini bulamadı.

Bordo Giysili Keşişler ve Tibet

Çin-Hindistan sınırında özerk bir bölge olan Tibet, dünyanın en büyük uranyum ve boraks yataklarına sahip ve yine dünyanın en büyük lityum yatakları da burada. Onbinden fazla altın madeni ve önemli oranda petrolün yanı sıra bütün Çin'in en verimli, en büyük ormanları yine Tibet'te. Ayrıca Çin ve Hindistan dahil, Asya'nın tatlı su ihtiyacının çok büyük bölümünü sağlayan yedi büyük nehir de yine Tibet'ten doğmaktadır. Yani "dünyanın damı", aslında Asya'nın kilidi gibidir.

ABD, Çin'i baskı altına almak amacıyla Tibet'i karıştırmaya karar verdiğinde Çin 2008 Olimpiyatları'na hazırlanıyordu. Bu girişim ABD-Çin ilişkilerinin çok hassas olduğu bir döneme denk gelmişti. ABD finans piyasalarının Çin'e en bağımlı olduğu bu dönemde Çin, elindeki milyarlarca ABD dolarını Amerikan hazine bonolarına, Amerikan emlak tahvillerine (mortgage) yatırıyor ve ABD piyasalarının ayakta kalmasına önemli bir destek veriyordu. Aslında ABD'nin Tibet'e müdahalesi çok daha eskiye uzansa da bu son girişimin startı Ekim 2007'de II.George Bush'un Washington'da Dalay Lama ile yaptığı resmi görüşmede verildi denebilir. Uzun zamandır sürgünde ABD'de yaşayan Dalay Lama'ya ABD Kongresi'nin Kongre altın madalyası verdiği törene ABD Başkanı II. G.Bush'un da katılıp Dalay Lama'yı onurlandırması, "Tibet bağımsızlık hareketine" verilmiş güçlü bir destek demektir.

Tibet'teki bordo giysili Budist keşişlerin sokaklara döküldüğü 2008 Mart'ından hemen sonra ABD, Fransa ve Almanya Tibet'teki "isyancı keşişleri" desteklediklerini, Tibet'te daha fazla "demokrasi ve insan hakları" istediklerini açıkladılar. Hatta Almanya Başbakanı Merkel olimpiyatlara katılmayacağını açıkladı. Merkel'i Polonya ve Çek Cumhuriyeti izledi. Bu destekten hemen sonra bordo giysili keşişler, Tibet özerk bölgesinde yaşayan Çinlilere saldırmaya başladı.

Dünyanın önde gelen ekonomik ve askeri güçlerinden biri olan Çin, 2008 Pekin Olimpiyatları'yla dünyaya yeni Çin'in tanıtımını yapmak istiyordu. Tibet'teki "Bordo Devrim" tam da olimpiyatların arifesinde sahneye kondu. ABD ve AB elele verip Çin'i "İnsan hakları" silahıyla kısıp almaya çalıştılar.

"Bordo Devrimin" üzerindeki Made in USA damgası açık seçik ortadaydı. Tibetli keşişlerin başı Dalay Lama'nın bir Amerikan kuklası olduğu herkesin bilgisi dahilindeydi. Ayrıca ABD damgalı bu "devrimin" hazırlanmasında da yine ABD patentli her girişimin altından çıkan NED, Özgürlükler Evi gibi

Amerikan STK'ları vardı. Bu seferki "Bordo Devrim", bu STK'lar tarafından finanse edilip organize hale getirilen "Özgür Tibet" yanlıları tarafından sahneye konmuştu.

Sudan-Darfur: "Soykırım"

Afrika'nın elmas, petrol ve diğer yeraltı kaynakları açısından zengin olan ülkelerinin başı öteden beri iç savaşlarla derttedir. Son 30 yıldan beri DB ve IMF eliyle düşürüldükleri dış borç tuzağı da bunun tuzu biberi olmuştur. 2000'li yıllarda Çin'in bu ülkelerle ilişkilerinin geliştiği de bir gerçektir. Çin, 2007'de bu ilişkileri daha da ileri götüren bir atak yaptı; Kasım'da 43 ülkenin devlet başkanlarını Pekin'de konuk etti. Güney Afrika, Angola, Cezayir, Nijerya, Mozambik, Mali, Orta Afrika ve Zambiya'nın da aralarında yer aldığı bu 43 ülkeye DB ve IMF'nin aksine herhangi bir önkoşul ya da dayatma olmaksızın kredi açtı, ortak yatırım anlaşmaları yaptı. Krediler, okul, hastane, otolyol gibi kamu hizmetleri ve altyapı için kullanırken, ortak yatırımlar petrol ve elektrik gibi enerji sektöründe yoğunlaşıyordu.

ABD, Çin'in Afrika'daki bu atağı karşısında Çin'i "petrolü kaynağında güvence altına almayı istemekle" suçladı. Oysa yaklaşık 150 yıldan beri, bu ABD'nin belli başlı politikalarından biridir. Ama Afrika'daki petrol yataklarından Darfur ve Sudan, Çin'le ABD arasında ciddi bir çekişmeye sahne oldu.

ABD'li petrol şirketlerinden Chevron, 1980'beri Sudan petrolleriyle yakından ilgilendi. 1974 petrol krizinden hemen sonra Chevron, Sudan petrol yataklarını bulup işletmeye başladı. Ama bunun sonunda Sudan bir iç savaşa sürüklendi ve bu savaşın hedeflerinden biri de Chevron oldu. Şirket, Sudan petrolü üzerindeki ayrıcalık haklarını satıp, Sudan'ın komşusu Çad'a çekildi. Chevron'un elinden çıkardığı bu ayrıcalıklar birkaç el değiştirdikten sonra Çin'in petrol şirketi CNPC tarafından satın alındı. Sudan petrol yatakları 1999'dan itibaren Çinliler tarafından işletilmeye başlandı. Çin, 1999-2008 arasındaki 10 yılda Sudan'a 15 milyar dolarlık yatırım yaptı. Hartum petrol rafinerisine de Sudan hükümetiyle yarı yarıya ortak oldu. 2007 yılında Sudan ürettiği petrolün % 80'ini Çin'e sattı. Çin 2006'dan itibaren ABD'den sonra dünyanın en büyük petrol alıcısı oldu. 2005 yılı Nisan ayında Sudan, Darfur'da yeni petrol yatakları bulunduğunu, bu yataklardan günde 500 bin varil petrol çıkarılacağını açıkladı. Aynı günlerde Sudan İstihbarat Bakanı'nın Los Angeles Times'a verdiği bir demeç dikkat çekiciydi. 17 Temmuz 2005'te yayınlanan bu demeçte Bakan, ABD'nin kendilerine baskı yaptığını ve Çin petrol şirketi CNPC ile ilişkilerini kesmelerini belirttiikten sonra şunları da ekliyordu: "*Biz bu baskılara direniyoruz. Bizim Çin'le ortaklığımız strate-*

jik öneme sahiptir. Sırf ABD istiyor diye onlarla ilişkilerimize son veremeyiz."

Bu dönemde Sudan yeni bir iç savaşa sürüklendi. Darfur'un Sudan'dan ayrılmasını isteyen isyancı grupların arkasında bu isyanı besleyen ve kışkırtan ABD'nin izleri çok açıktı. Condoleezza Rice'ın da ortakları arasında olduğu Chevron, Sudan petrolü üzerindeki ayrıcalıklarını sattıktan sonra komşusu Çad'a taşınmıştı. 2007 başlarında da Exxon Mobil ortaklığıyla Darfur'a çok yakın olan Çad'a ait Doba'dan başlayıp Atlantik Okyanusuna kadar uzanan bir petrol boru hattı inşaatını bitirdi. Hattın vardığı yer Kamerun'daki ABD petrol rafinerileriydi.

Bütün bunlar olup biterken, Çad Devlet Başkanı olan Debby ABD'de eğitim görmüş, sıkı bir ABD hayranı ve işbirlikçisiydi. Petrol boru hattı tamamlamadan bir süre önce Debby, Darfur'daki isyancı gruplara Çad topraklarında barınma olanağı sağladığı gibi, bunlara askeri eğitim ve silah desteği de verdi. Bu eğitimin hemen ardından Darfur'daki vahşet başladı. Hartum'daki merkezi hükümet buna çok sert karşılık verdi, isyancı güçler büyük bir bozguna uğradılar.

Ancak olan yine bu topraklarda yaşayan halka oldu. Topraklarından koparılıp mülteci kamplarında BM askerlerinin ve yardım kuruluşlarının insafına terk edildiler. Açlık, sefalet, ve tecavüz en sıradan olay haline geldi.

Durumun olgunlaştığına karar veren ABD, doğrudan doğruya devreye girmek için harekete geçti: Darfur'daki "soykırım" nedeniyle BM ve NATO'nun Darfur'a müdahale etmesini, bu büyük insanlık dramına son vermesini istedi. Bu plana göre "NATO Barış Gücü" Darfur'a girecek, "soykırım"ı durduracaktı. Bunun "yan" ürünü de Darfur'daki büyük petrol yataklarının kontrolü ABD'ye geçmiş olacaktı ve Doba'da başlayıp ABD rafinerilerine dek uzanan petrol boru hatlarından Atlantik kıyılarına taşınacaktı.

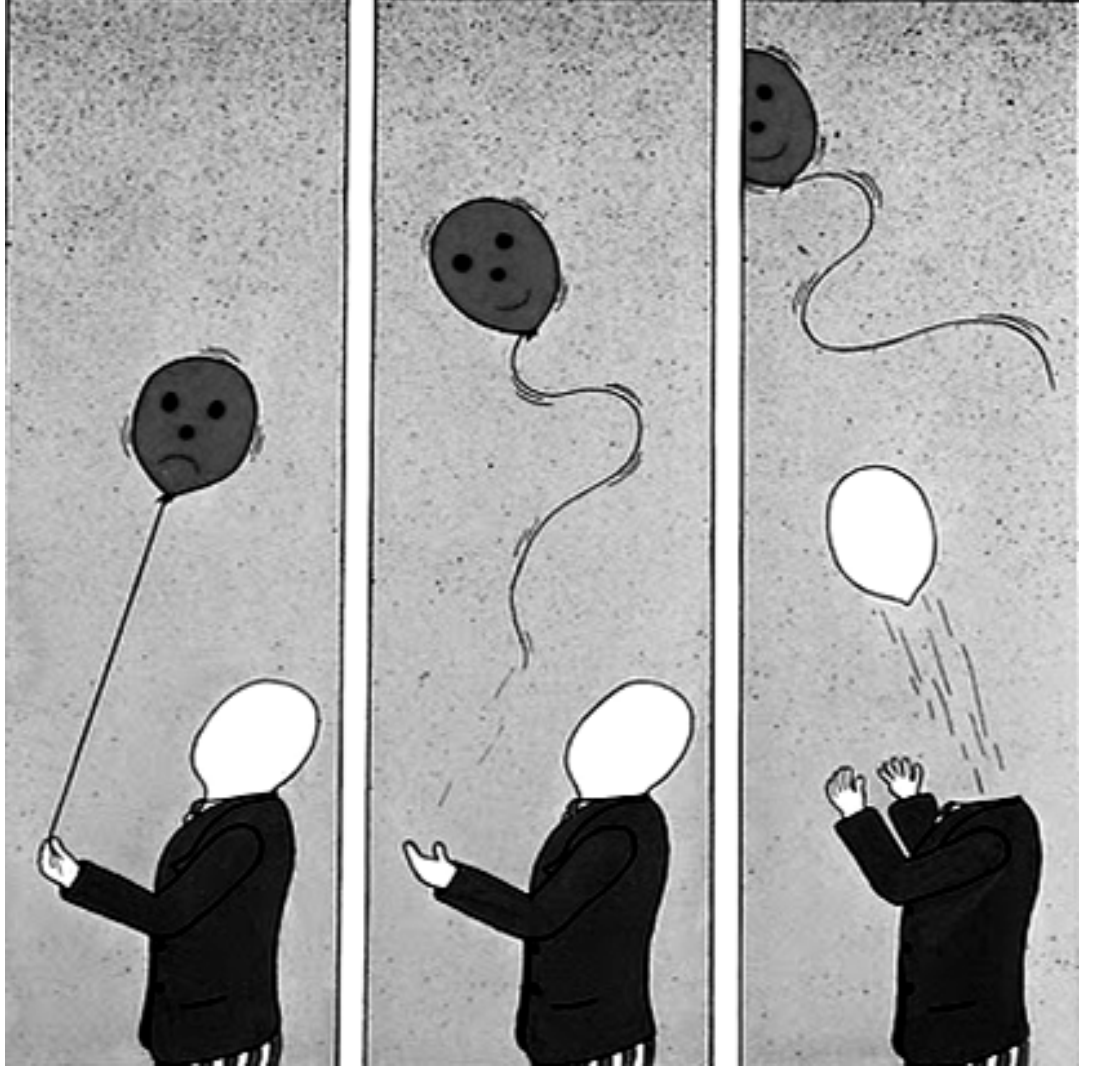
Bu plan tutmadı. Çin, Sudan'dan sonra Çad'la da ilişkilerini geliştirdi; kredi verdi, kredi karşılığı petrol almaya başladı. Çin-Çad arasında kurulan ekonomik ilişkiler, Çad'ın Darfur'dan elini çekmesini sağladı. Darfur'daki isyan gücünü kaybetti ve büyük kaçış durdu. ABD'nin çok istediği iç savaş, isyan ve büyük kitleli kaçış yavaşlayınca, kitlelerin açlık ve sefaleti ve tecavüzler de giderek azaldı. ABD'nin elindeki "insan hakları" silahı bu kez sonuç vermedi. Ancak ABD, Afrika'daki hedeflerinden vazgeçmedi. ABD'nin amacı, petrolün yanı sıra diğer madenleri ve doğal kaynakları da doğrudan denetim altına alarak dünya pazarlarındaki rakipleri üzerinde baskı kurmak, onlara boyun eğdirmektir. □

BOŞ MEYDANIN KÜHEYLANLARI...

Baykal'ın düşüşü adeta tekelci sermayenin politik arenasındaki çürümenin bir özeti idi. Bu arenada kimse fikirleri, eğilimleri ya da politik performansları nedeniyle koltuğundan olmaz. Ne de olsa, o koltuğa oturana dek tüm fikirler sabitleşmiş, eğilimler betonlaşmış, performans kriterleri ise tekelci sermayeye uşaklığa indirgenmiştir. Bu yüzden, tekelci politik arenanın parti liderlerine düşen, en temel sorunlar dışında, fındık kabuğunu doldurmayacak konularda birbirinin gözünü oymaktır. Genel toplumsal düzleme hiç bir temas noktası bulunmayan bu politika, tek kelimeyle apolitikliktir. Apolitikizm, giderek lümpen ağza teslim olur. Biri diğerine "Bir koyun bile güdemez" der; öbürü "Abbas yolcudur yolcu" nakaratını sırtarak tekrarlayıp durur. Böylesine apolitik ve de lümpenleşen bir politik düzlemin, nihayetinde aşağılık bir kasetle sarsılmasına şaşmamak gerek.

Bir zamanlar, koltuk sallama kavgalarının en geçerli argümanları rüşvet yolsuzluk, yakınlarını kayırma vs. idi. Ama tekellerin gücü arttıkça kapitalist toplum da çürüdü ve bu tür suçlamalar tersine dönüp, işbirliğinin, açık gözlülüğün, girişimciliğin alamet-i farikası haline geldi. Bu toplumsal çürümeden en çok payı alan küçük mülk sahipleri de, yolsuzluk yapanı gemisini kurtaran kaptan payesiyle ödüllendirmeye epey hevesli çıktı. Düzene soldan muhalefet ettiğini sananların pek sevdiği "yolsuzluk, yiycilik" suçlamalarının, bu yüzden bu küçük burjuvaların gözünde hiç bir anlamı kalmadı.

Yoksul emekçi sınıflara gelince; sefaletin bu denli derin, açlığın bu denli yaygın olduğu ortamda, bir parça ekmek için öylesine vahşi bir kapışma yaşanır ki, genelde ilk kurban ahlaki söylemlerin gücüdür. Çünkü o ahlaki söylem her zaman bir ikiyüzlülük taşır; çünkü bu toprakların yoksul emekçileri, tekelci efendilerine tam bir bağlılıkla hizmet eden ama bu arada kişisel servetini arttırmak için çabalayan "temiz" yüzlü cellâtları çok gördü. İşte bu yüzden, yolsuzluğun, rüşvetçiliğin, emekçi sınıflar katında da ahlaki bir anlamı kalmadı. Koltukların sallanması için, bel altı vuruşlardan başkası kalmıyordu geriye...



CHP'nin Tarihi Misyonu

Sermayenin en köklü partisi olan CHP'nin, koltuğa vantuz gibi yapışmış bir liderini bir kaç günde alaşağı edivermek için, bir seks kasetinin yeterli olduğunu düşünmek kuşkusuz saflık olurdu. Biz yalnızca, karşılıklı şantaj ve tehditlerle, tutuklama ve suikastlarla yürütülen bir tasfiye sürecinin, artık bel altına incek kadar aşağılıklaştığını; bunun da tekelci sermayenin çürüten politik düzleminin lümpenleşmesinin bir sonucu olduğuna vurgu yapmak istedik. Gerçekte Baykal'ı düşüren, devrimin toplumu muazzam bir fırtınayla sarsmaya başlamasıdır.

Tek bir cümleyle söylersek; önceki büyük toplumsal olaylar bir yana, Baykal'ı koltuğundan eden, dev 1 Mayıs gösterileridir.

Neredeyse 50 yıldır CHP'nin esas misyonu, sistemin dışına yönelen kitlelerin önünü çevirmektir. Ne zaman işçi sınıfı, o dev gövdesiyle ayağa kalksa, CHP sol söylemlere sarılmıştır.

1963 yılında işçi sınıfı açısından tarihi bir dönüm noktası yaşanmış, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kalabalıkta 400 bin proleter

Saraçhane mitinginde boy göstermişti. Sermayenin nutku tutuldu. Bu dev gösteriden hemen sonraki günlerde İsmet İnönü "CHP ortanın solundadır" açıklamasını yapacaktı. Bu söz, sonraki 50 yılın temel düsturu olacak, kimi zaman işe yarayacak, kimi zaman ise altı kaval üstü şişhane bir kostüm gibi sırtacaktı.

Devrimin 70'li yıllarda esen fırtınası en başta işçi sınıfını çok daha radikal düzlemlere taşırken, CHP'de de "Karaoğlan efsanesi" üretilmişti. Sermayenin düzen dışına yönelen emekçileri CHP eliyle kontrol altına alma manevrası, devrimin küçük burjuva unsurları üzerinde belirgin bir etki yarattı, bunlar bir süre sonra kendilerini CHP'nin kuyruğunda buldular. Dönemin TKP'si koca DİSK'i adeta CHP'nin inisiyatifine terk etti. DİSK başkanı Kemal Türkler, CHP'li belediye başkanlarıyla kol kola çıktı kürsülere. Yine o dönemin pek şanlı devrimci örgütleri, faşizmin karşısında bir barikat gibi gördükleri Ecevit CHP'sini açıktan ya da utangaç bir gizlilik içinde desteklediler. Denizlerin mirasını taşıdıklarını iddia eden bugünün EMEP'i o

günlerde Ecevit'i anti-faşist devrimlerinin baş müttefiki ilan ediyorlardı.

İşçi sınıfı 88-89 bahar eylemleriyle bir kez daha ayağa kalktığında, bu kez CHP'nin başında Erdal İnönü vardı, ilk işi Kürt ulusal hareketini meclise taşımak oldu. HEP ile kurulan seçim ittifakı sonucu Zana'lar meclis kürsüsünde göründüler. Ancak bu kez, devrim fırtınası öylesine tarihi ve derin çelişkileri açığa çıkardı ki, toprağı öylesine alt üst etti ki, iç savaş kaçınılmaz oldu ve böylesi radikal bir kutuplaşmayı CHP eliyle kontrol altına almak mümkün olmadı. Erdal İnönü eliyle kurulan ittifak, meclis kürsüsünde edilen birkaç Kürtçe sözle bile tuzla buz oldu. CHP'nin en idüğü belirsiz "ortanın solu" söylemi, tüm çelişkilerin alabildiğine keskinleştiği iç savaş karşısında etkisizdi. Bu tarihten sonra, Deniz Baykal'ın CHP'si devredeydi. Söylemiyle MHP'den bile daha ırkçı, boğazına kadar kana bulanmış üniformalı cellâtların önünde göğsünü siper eden CHP, aslında sermayenin bu en köklü partisinin gerçek yüzünü, gerçek politik özünü açığa çıkartıyordu. Baykal liderliğinde CHP'nin "yolundan saptığı" nı sananlar, 1925 Takrir-i Sükûn Yasası'na, 1938 Dersim'ine, Varlık vergisine, 6-7 Eylül olaylarına baksın. Özetle, düzen dışına yönelen kitlelerin sol maskeyle, pohpohlamayla çevrelenemediği iç savaş aşamasında bu görev ordunun, polis, tank ve tüfeklerin işiydi artık, CHP'nin değil.

Soluksuz Kalan Burjuva İç Savaş

Gün geldi, tank-top-tüfek siyaseti de emekçi kitleleri kontrol altında tutmakta başarısız oldu. UKH karşısında ardı ardına yaşanan yenilgiler burjuva iç savaşın soluğunu kesti. Geçen yılın 1 Mayıs'ında binlerce gaz bombasına, kurşunlara, panzerlere rağmen Taksim Anıtı'nı pankartlarıyla fethedener, tank-top-tüfek siyasetinin dizlerindeki dermanı kestiler. Bu andan sonra her şey çok daha hızlı gelişti. Kürt halkı yakın olduğuna inandıkları zaferin provaları için milyonlar halinde sokaklara döküldü; memurlar son 40 yılın en etkili grevlerine giriştiler; emekçi Aleviler görülmemiş bir kitleyle Kadıköy'e akın ettiler. Ve nihayet, kitlelerin devrimin mümkün ve yakın olduğuna dair sezgileriyle doldurdukları Newroz ve 1 Mayıs gösterileri sökün etti. Bütün bu devasa kitle gösterilerinin ortasında, işçi sınıfına tarihi önemde değerler katan Tekel işçilerinin direşken eylemleri yer aldı.

Bu eylemlerin her biri sermaye düzeni için gerçek birer alarm ziliydi. Kamu-Sen gibi gerici sendikalar aracılığıyla memur

kitlesinin önü tıkanmıştı ama şimdi o barikat yıkılmıştı. Ana gövdesiyle CHP'nin oy deposu olan Aleviler devrimci sloganlarla, devrimci yapılarla kol kolaydı. Tekel işçileri ise adeta proleter hareketin zincirlerinden boşanmasına yol açmıştı. En önemlisi, Newroz ve 1 Mayıs gösterilerinde Kürt ve Türk halkları, giderek pekişen bir mücadele birliğini örüyordu. Üst üste binen, birbiri içine giren bu dev kitle dalgasının ortasında, pek de göze çarpmayan ama çok önemli bir gelişme de kendini göstermeye başlamıştı: Burjuva iç savaşın temel çimentosu şovenizmin kentli küçük mülk sahipleri üzerindeki etkisi hızla zayıflıyordu. Ve bu kitle son 1 Mayıs'ta olduğu gibi, devrimin çizdiği hatta doğru kayıyordu.

2007 yılı boyunca milyonlar halinde Cumhuriyet mitinglerine taşınan o dev kitleyi bilmem hatırlar mısınız? Metropol kentlerin nüfusunda belirleyici olabilecek kadar önemli bir yer tutan kentli küçük mülk sahipleri pek çoğu. Cumhuriyet mitinglerinde, karşı-devrimin tedrisatından geçen ve o safaları hızla terk eden bu kentli orta sınıflar, AKP tarafından avlanmak istendi. Darbe öcüsü en korkunç yüzüyle bu kitleyi etkilemek için teşhir edildi. Taraf gibi gazetelerin temel misyonu da Cumhuriyet mitinglerinin bu temel bileşenini AKP kuyruğuna takmaktı. Bu amaçla son olarak anayasa değişikliği tiyatrosu büyük tantanalara sahneye kondu. Tekelci sermaye, anayasa tiyatrosunun işe yarayacağını ve Cumhuriyet mitinglerini dolduran milyonların bu kez darbelere karşı anayasa mitinglerini dolduracağını hayal etti. Fakat bu dev kitle, anayasa mitinglerinde değil, 1 Mayıs'ta çıktı ortaya.

Politik tutumları alabildiğine tutarsız ve sallantılı olan bu orta sınıfların, bir anda böyle sola doğru yalpalaması sermayenin adeta kanını dondurdu denilebilir. Bu küçük mülk sahibi kentli kitle, elbette devrime de eğilim duyardı, yeter ki, devrimin her şeyi alt üst eden büyük acılarını başkaları üstlensin. Tekel eyleminde haftalarca buzun üzerinde sabahlayan proletarya, binlerce gaz bombasına rağmen 1 Mayıs alanını işgal eden gruplar, bu küçük mülk sahibi kitlelere, ihtiyaç duydukları güvenceyi vermiş oldular. Böylesi bir güvence olmadan, zaferin onlar için minimum bedele mal olacağını bilmeden, kentli orta sınıflar devrimin peşine takılmazdı. En önde gidenler kanlarını akıtarak burjuva iç savaşın soluğunu kestiler, küçük mülk sahipleri ise bedeli ödenmiş bir zaferin kutlamasından kendilerini mahrum bırakamazlardı. Zaferin kokusunu aldılar ve Taksim'de ortaya çıkan kalabalığın içine karıştılar.

Kocamış Kurtların Sonu

Hakkında ne denli "kurt" bir politikacı olduğuna dair nice efsaneler üretilen Baykal, kıyıları dövmeye başlayan dev dalgaların hiç birini doğru okuyamadı. Gerçekte O, burjuva iç savaşın daracık patikasında iş görmeye alışmış bir darkafalıydı. Kadıköy'deki dev Alevi mitinginden sonra bile, Dersim katliamını öven Onur Öymen'e sahip çıktı. Kentli orta sınıflar hızla devrimin çizdiği hatlara doğru yaklaşıırken, O gitti "Kutlu Doğum Haftası"nın açılışında konuşma yaptı. Bu kadar körleşmiş, darkafalı bir liderle CHP, bir kez daha önüne çıkan misyonunu yerine getiremezdi. Ve o koltuk, üzerinde oturanın lümpenleşmiş söylemine uygun olarak, bir skandal kasetle son buldu.

Belki Kürt halkını ve proletaryayı düzene yeniden kazanmak zordu ama hiç olmazsa kentli küçük mülk sahiplerini yeniden kazanabilmek için CHP'yi yeniden oyun sahasına süren tekelci sermayenin tekelci basını, üfürdükleri balonların tepesine Kemal Kılıçdaroğlu'nu oturtular. Sekiz sütuna manşetler düzüldü, anketler ardı ardına patlatıldı, bütün flaşlar, spotlar, canlı yayın kameraları Kılıçdaroğlu'na çevrildi. Böylece minik bir göktaşını koca bir yıldız gibi parlatmak için, tekelci basında baş döndüren bir yarış başladı.

Bazı gazeteler onun için "şanlı bir 68'li" olduğunu yazdılar. Daha neler! Muhtemelen Mahirlerle aynı sınıfı paylaşmış olan bu zat, devrimin fırtınalarının her yerde estiği bir dönemde burnu bile kanamadan çıkmıştı. Efendisinin karşısında her daim el pençe divan, her an hizmete hazır bu silik kişilik, on yıllar boyu hiç dikkat çekmeyen, ne kokar ne bulaşır karakteriyle, bürokrasinin merdivenlerini tek tek tırmandı.

Şimdi tekelci sermaye, devrimin zaferine olan inanç ve sezgiyle dolu bir atmosferde, taşkın bir ruh haliyle alanları dolduran kitlelerin karşısına, bu silik kişilikli itaatkâr bürokratı çıkarıyor. Ne ala! Tekelci politik arena bu denli çürümüş, bu denli lümpenleşmişse, o çorak arazide kaktüs bile çiçekten sayılır. 1848 barikatlarını ezen Cavaignac'ların, Bolşevikleri durdurmaya soyunan Kerenskilerin, hiç olmazsa bir ihtişamları vardı. Onların yanında Kılıçdaroğlu, peştamal tutan bir hamamcı çırağından başka bir şey değil. □

BASINA KAMUOYUNA HALKIMIZA

Zonguldak Karadon Maden Ocağında 30 işçi yaşamını kaybetti. Bunun bir kader olmadığını herkes, toplumun tümü biliyor. Bu kapitalist sistemin verdiği SÖMÜRME ÖZGÜRLÜĞÜNÜ kullanan sermaye efendilerinin işledikleri bir cinayettir.

Bu gerçek ortadayken, kapitalistlerin ve onların hem avukatı, hem icra komitesi olan devlet-hükümet yetkilileri, burjuva siyasetçiler, bu tür olaylarda hemen, kapitalist sistemi, sömürücü sermaye efendilerini aklama çabasına girmeleri manidardır.

Hükümetin elebaşı gelip “kader” diyor. Diğerleri ise “Yeterli önlem alınmalı, böyle kazaların önüne geçilmeli” diyerek bu cinayetleri sadece “eksiklik” sonucu gösteriyor.

Bunların hepsi sahtekarcadır.

İş düzeni; sömürü ve özel mülkiyete dayanan kapitalizm yaşadıkça, işçi emekçilerin hayatlarına, onları sömüren, ezen alçakların insani bir saygı ve önem vereceğini bekleyen zihniyetler sahtekardır. Kapitalist düzende bir sömürücü suçlunun, sömürdüğü emekçilere göstereceği ihtimam, “Kölenizi öldürmeyin, dövmeyin, iyi davranın” diyen dinin emrettiği olaydan farksızdır.

Bu nedenle, hem hükümet yetkililerinin gelip “Bu işin kaderinde bu var” demeleri de, muhalefetin çıkıp buna çok önemli ve gerçek bir eleştiri getiriyormuş gibi önlemler yetersiz, niye yetersiz, buna kader denmez” demeleri de tek bir amaçta birleşiyor. İşçileri katleden, ucuz işgücünden öte bir değer vermedikleri işçilerin hayatlarını harcayarak zenginleşenlerin suçlarını, pisliklerini örtmek.

Çünkü ağır ve kötü koşullarda, tehlikeli koşullarda sömürü ortamını bu kapitalistlere sağlayan, oluşturan da devlet ve hükümetlerdir. Devlet ve hükümetin bu ülkede sermayenin bir icra komitesi olduğunu çok iyi gösteren bir örnektir bu son olay.

ELBETTE KADER DEĞİL

30 işçi cenazesinin üstüne yine her zamanki gibi yüzüsüzce gidip “dualar okuyan”, “sabırlar” dileyen devlet yetkililerine, işçi ailelerinin gösterdiği tepki, isyan, bir tokat oldu. “Bu işin kaderinde bu var, bu işe giren bunu bilerek giriyor” diyen başmezcının tüm demagojileri, “hep gelip lak lak edip gidiyorsunuz” bağırışıyla cevaplandı.

Aslında başbakan bu açıklama ile NE YAPACAKLARINI SÖYLELİ. Kimsede suç aramaya gerek olmadığını, hükümetin yine Bursa'daki ve tersanelerdeki benzeri sayısız işçi cinayetlerindeki gibi cinayetin üstünü kapatacağını ilan etti.

ELBETTE YETERLİ ÖNLEM ALINMALI

Kot kumlama işinde, tersanede, madende veya diğer bütün sektörlerde bugüne kadar binlerce işçi yaşamını yitirdi. Rakama vurulduğunda bu ölümlerin resmen rutinleştiği anlaşılıyor. Buna rağmen her seferinde, “önlemler yetersiz, ne yazık ki, henüz çağdaş standartlara ulaşamadık” türünden, durumu, istenmeyen kaza masumiyetine sokmaya çalışanların sahtekar olduğu bellidir.

Sömüren bir kişi, hiçbir zaman kârlı görmediği için, sömürdüğü kişileri düşünmez. Sömürüyü arttırmak için, önlem masraflarını her zaman bilinçli olarak en aza indirir. Çoğu durumda ölümlerin kesin “ge-liyorum” dediğini bilerek, işçileri “Tohumuna para mı saydım gebersin, bana işçi mi yok. Bir sürü işsiz dolaşıyor hazırda” diyerek harcar. Bir kasabın işi gereği koyuna acımayacağı gibi, bu değişmez.

Öte yandan, deneyimli işçileri verim kaybı ile yaşatmak, kârlı olduğu noktada alınan önlemler veya toplumsal tepkiden korkarak, işçilerin mücadelesiyle zorlanan İŞÇİ GÜVENLİĞİ önlemleri de en isteksiz ve özensiz yapılır. Çünkü bu sömürü sisteminde esas olan mantık işçi güvenliği değil, İŞ GÜVENLİĞİ'dir. Kapitalizm, bu ayırımı bilerek yasalarını bile bu isimle çıkarır. İş güvenliği için, işçinin telef edilmesi, isyan ederse, grev yaparsa, sendikalaşmaya çalışırsa, bastırılması, katledilmesi temel alınır.

Onuruyla emeğiyle yaşamaya çalışan, ancak sömürü amacıyla hayatları canlı cesetlere çevrilen işçilerin ölmesi, bazen kurtuluş bile sayılabilir. Bu çekilmez, sefalet düzeyindeki tatsız hayattan bir kurtuluş... Ancak bu, doğru bir kurtuluş değildir kuşkusuz. HAK EDİLEN bir kurtuluş değildir.

İnsanca yaşayıp çalışmak için, can güvenliği için, aile ve çocuklarının geleceği için yeterli önlem alınmalıdır. Ancak, kapitalizm koşullarında bu yeterli önlemlerin alınması imkansızdır. Tek yeterli önlem, SÖMÜRÜNÜN KALDIRILMASI olabilir. Sermaye efendileri ezilmeden, sömürü özgürlüğü ortadan kaldırılmadan, bunu isteyenlerin üzerinde halk diktatörlüğü uygulanmadan, hangi işçi güvenliğinden, nasıl ve kimin için bir “iş güvenliği”nden bahsedilebilir?

Bu konuda Mücadele Birliği dergisinin 1 Mayıs bildirisi “Ne İçin Savaşıyoruz” da çok çarpıcı şekilde ifade edilen şu noktayı tekrar vurgulamak gerekir.

“Halk iktidarını kurmak; artık şurası açık ki, bu sömürü düzeni bir devrimle yıkılıp bütün iktidar işçi sınıfının öncülüğündeki halkın eline geçmedikçe gerçek bir kurtuluştan söz edilemez... Bütün yaşamımız ve bütün deneyimimiz iktidar ele geçirilmeden bu düzende elde edilecek bütün hakların geçici ve geri alınabilir olduğunu yeterince öğretmiştir. Onun için hedefimiz sivri sinekleri değil, bataklığın kendini ortadan kaldırmak olmalıdır. (...) Tekelci kapitalist düzen bugün toplumu büyük bir krize, çürümeye, yozlaşmaya ve yok oluşa sürüklemiştir. Toplum bu durumdan sadece bir Halk İktidarı kurtarabilir.

Çünkü sadece bir halk iktidarı ve onun devrimci hükümeti, tekelle-re, fabrikalara, büyük toprak mülkiyetine, madenlere, emperyalistlerin elindeki işletmelere, bankalara, kapitalistlerin elindeki ulaşım araçlarına el koyarak, işsizliğe son verebilir yoksulluğu, sömürüyü ortadan kaldıracaktır. Toplum yıkımdan kurtarabilir.

Bu nedenle bilmeliyiz ki, Halk iktidarı ve Devrimci Hükümet için mücadele çağrısı yapılmadan, işsizliğe, yoksulluğa, sömürüye, baskıya, toplumsal çöküşe karşı yapılan her çağrı sahtekarcadır, iki yüzlüdür.”

İşçi, emekçi sınıfın başındaki belalara karşı Yeterli Önlem, burada ifade edilen şeyden başka bir şey olmadığı görüşündeyiz.

Sermaye efendilerinin işledikleri bu son katliam ne ilk ne sondur. Hatırlayabildiğimiz tarihten beri bu özgürce sömürme diktatörlüğünü sürdürmek için, değişik şekillerde, değişik nedenler öne sürerek işledikleri katliamlar deftere sığmaz.

Ermeni halkını katledip, servetlerini çalan, Kürtleri, Türk sermayesinin köle ulusu halinde tutmak için, komünist-devrimcileri ve onların peşinden giden işçi sınıfını, öğrencileri, emekçileri sömürüye başkaldırdıkları için, Alevi inanca sahip emekçileri özgürlük istedikleri için katleden, işçileri iş yerlerinde kârı arttırabilmek için kötü, tehlikeli koşullarda çalışmaya zorlayıp öldüren, sermaye efendileri ve onların icra örgütü olan devlet ve hükümetleridir.

Şimdi burjuva siyasetler de dahil bütün çevrelerden, ölen işçilerin ailelerine başsağlığı dilekleri geliyor. Ancak bu gösterilerin ikiyüzlülük dışında bir anlamı yoktur. Kapitalist koşullar altında işçi, emekçilerin, ne başı ne sağlığı güvence altına almamaz. Gelişmeler bu dersi bize yeterince gösterdi.

Kapitalist sömürü düzeni her saat, her dakika açlık, sefalet, ölüm üretmeye devam edecektir.

**Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!
Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!**

**Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapisanesinden
TKEP/L davasından yargılanan tutsaklar
22 Mayıs 2010**

“MARAŞ OLAYLARININ PROVASI GİBİYDİ”

Şerzan Kurt'un katledildiği çatışmalar ve sonrasında yaşananlara dair konuştuğumuz yurtsever arkadaşların ayrıca belirtmek istedikleri noktalar da vardı:

“Bu sene faşistler tarafından saldırıların fazla yoğunlaşmasının sebebi Kürtlerin orada örgütlenişine müdahale edilmek istenmesidir. Hem polisin müdahalesi hem bundan önce soruşturmaların açılması devletin birebir Kürtlere yönelmesi, arkadaşları yıldırmadı. Daha önce soruşturmalar açıldığında silahlı saldırılar yine gerçekleşti, polis hiçbir tepki göstermedi. Faşistler her zaman ki gibi polis destekliydi, polis oradaki Kürt öğrencilerin örgütlülüğünü kaldıramadığından ve yıldırım için elinden geleni yaptığından dolayı, bunu da kendini bir nevi aklamak için sürekli faşistler üzerinden (faşistlerin de isteği vardır) yapıyor”.

“Sadece Muğla için konuşmuyorum, son dönemlerde özellikle Ege bölgesinde yapılan bu tür saldırıların gayet politik olduğunu düşünüyorum. Sanki buradaki Kürtlere ‘hadi siz yurduyuza dönün, burada size iş de yok okumak da yok ekmek de yok’ der gibi bir politika içerisindedir. Bu tarz şeylerin bizleri yıldırmayacağını da bilmelerini istiyoruz. Ayrıca şunu da belirtmek isterim şu an faşistler Muğla sokaklarında 10-15 arabayla Türk bayraklarıyla kornalar çalarak bizi tahrik etmeye yönelik şeyler yapıyorlar”.

“Şerzan hastanedeyken ben ve dört arkadaşım şehirde bir tur atalım dedik. Tur atarken bir tane ülkücü reisini (Diyarbakırlı Tevfik) gördük, bizden kaçmaya başladı, onu yakalayıp bir güzel dövdük. Daha sonra polis geldi, bizi gözaltına almaya çalıştı, o anda çatışma yaşandı biraz. Şerzan'ın vurulmasından altı gün sonra Fırat Budak isimli faşistle bankanın önünde karşılaştık. Fırat isimli faşist üzerindeki döner bıçağını üzerimize sallamaya başladı, daha sonra arabalarına binerek kaçtılar. Bizim hakkımızda suç duyurusunda bulundular, olaydan kısa bir süre sonra gözaltına alındık, ifademiz savcılık tarafından alındıktan sonra serbest bırakıldık.

“Biz dün sabah buraya geldik, bir umutla geldik. Bizim gelmemizden yarım saat sonra Şerzan'ın ölümsüzleştiği açıklaması yapıldı. Gelmemizden yarım saat sonra açıklama yapılması ister istemez kafamızda bir sürü şüphe uyandırdı, özellikle hastanenin etrafında polisleri gördükten sonra. İlk duyduğumda şu geldi aklıma; Ya Şerzan Muğla'dan arkadaşlarının gelmesini yani bizi bekledi ölmek için ya da bunlar bekledi Muğla'yı boş bırakıp buraya gelelim. Başından sonuna bilinçli bir şeydi bu, hastane ayağı yani işin doktorlar ayağı, işin basın ayağı, Muğla'daki provokasyon söylemleri, çünkü bu sıradan bir çatışma değil ki. Bu çatışmaya sebep olan şeyler halka öyle bir yansıtılmıştı ki, bu olaylar Maraş olaylarının provası gibiydi. Tek farkımız aynı dönemde, aynı koşullarda yaşamamamız ve Muğla halkının pasifliği. Her çatışmadan sonra sürekli Kürt gençlerine yönelik suçlamalarla Muğla halkı Kürt halkına karşı kıskırtılmaya çalışılıyor. Bunu da polisler bilinçli şekilde yapıyor ve yaptırıyorlar. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin güçlendiği her dönemde sistemin bilinçli şekilde öğrencileri dağıtmaya yönelik bu tür müdahaleleri her zaman söz konusu olmuştur Muğla'da ve bütün üniversitelerde. Buna hazırlıklıydık, ama ilk kez bir arkadaşımız kurşunla vuruldu gözlerimizin önünde. Ve onun ölümsüzleştiğini burada öğrendik. Bu açıdan çok çok acılıyız, ailesi kadar belki o acıyı yansıtamayız. Ama bizler şunu gerçekleştirmek için mücadele edeceğiz her zaman, ateş düştüğü yeri yakar ama ateş Muğla'ya düşmüştür, sadece ailesinin evine düşmemiştir. O yüzden bundan sonra ki her şey Şerzan'ın adını yaşatmak için Muğla'da gerçekleştirilecektir. Ve eğer bundan sonra bir cam kırılacaksa, eğer verdiğimiz cana karşı bir cam isteniyorsa o camlar boş yere kırılmayacak. Şerzan'ı dayatacağız herkese, Şerzan'ı kabullenmeyenlerin camı kırılacak, gerekirse kafası kırılacak. Şu an herkesin içinde intikam sesleri vardır, ama biz kollarımızın arasında bir hevalimizi, yoldaşımızı yitirdik. Bir hevalimizin daha yanımızda düşmesine, yitirilmesine, yitmesine izin vermeyeceğiz. Bunun için de özellikle çaba sarf edeceğiz. Evet, saldıracağız, her zaman ayakta olacağız ama hiçbir zaman bilinçsiz bir şekilde bir hevalimizin vurulmasına göz yummayacağız”.

İzmir Mücadele Birliği

165. Sayı / 16-30 Haziran 2010



30 MADENCİNİN KATILI FAŞİST DEVLETTİR

28 Mayıs Cuma günü, Mehmetçik Lisesi öğrencileri son süreçle ilgili bir eylem düzenledi. Devrimci Öğrenci Birliği, DGH, YDG, DYGM tarafından düzenlenen eylem Mehmetçik Lisesi'nde oluşan kortejin sloganlarla yürüyüşe geçmesiyle başladı. Eylem sırasında sık sık “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Dünya Emegin Olacak”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Şerzan Kurt Ölümsüzdür”, “Güler Zere Ölümsüzdür” sloganlarıyla Sarıgazi Meydan'a kadar yürüş gerçekleştirildi. Sarıgazi Kaymakamlığı önünde atılan “Katil Polis Sarıgazi'den Defol” sloganı da öğrenci gençliğin haykırdığı sloganlar arasındaydı.

Sarıgazi merkeze gelindiğinde basın açıklaması ile eyleme devam edildi. Basın açıklamasında “İşsizliğin, yoksulluğun, krizin her geçen gün daha da derinleştiği bu günlerde işçi kıyımları da bir o kadar artmaktadır. Devletin sözde açılımla ve demokratikleşme hareketi adı altında yaptığı katliamlar devam etmektedir. Çok değil bundan bir yıl öncesinde Diyarbakır'da Ceylan ÖNKOL adında bir kız çocuğunu topun hedefi yapan zihniyet daha dün Muğla'da üniversite öğrencisi Şerzan KURT'u katletmiştir. Yaptığı katliamları ört pas etmeye çalışan devlet ne yazık ki Şerzan KURT katliamını da kapatmaya çalışmaktadır. Geçtiğimiz yıl Tuzla Tersanesinde meydana gelen işçi kıyımlarından sonra, yeni olmasa da Zonguldak'taki Maden Ocağında yerin metrelerce altında asgari ücretle çalıştırılan 30 maden işçisi devletin insan hayatını hiçe sayması sonucu hayatlarını kaybetmelerine sebep olmuştur. Bunu kader olarak nitelendirsel de 30 işçinin hayatına sebep olan bu facianın bir katliam olduğu açık bir şekilde ortadadır. Sistemin yaptığı işçi kıyımları yanı sıra devrimci-demokrat kesime yaptığı saldırıların arttığı böyle bir dönemde tüm halkımızı hesap sormaya çağırıyoruz” denilerek emekçiler mücadeleyi yükseltmeye davet edildi.

Basın açıklaması alkışlar ve atılan sloganlarla son buldu.

Sarıgazi / DÖB

26 MAYIS MAYIS'IN AYNASINDA SENDİKALAR KOMİTE-KONSEYLERİN ZORUNLULUĞU

Uzun süredir işçi sınıfının öz örgütlülüğü olan komite ve konseylerin zorunluluğu üzerinde duruyoruz. 26 Mayıs “genel grevi” ışığında bu konu üzerinde tekrar durmakta yarar var. Zira 26 Mayıs “genel grevi” ve başta Türk-İş olmak üzere sendikaların bu eylemdeki pratikleri, öne sürdüğümüz görüşlerin doğruluğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Bilindiği gibi 26 Mayıs'ta bir günlük genel grev yapma kararı Şubat ayında dört konfederasyon tarafından alındı. Tekel eylemini zafere taşıyacak acil, ciddi ve etkili bir eylem örgütlemek yerine, işçilerle alay edercesine böyle bir eylemin hemen örgütlenmesinin zor olduğu bahanesinin arkasına saklanarak üç ay sonrasına gün verildi. İşbirlikçi sendikaların bu kararı alırken temel amacı günü kurtarmak, üzerlerindeki baskıyı hafifletmek ve hükümete rahat bir nefes aldirmaktı. Tekel eyleminin etkisi henüz canlıyken, toplumun büyük kesimlerinin desteği arkasındayken etkili olacak genel bir eylem kararı, işbirlikçi sendikaların yoğun çabaları sonucu engellendi. İşçiler kendi sendikalarının ihanetine uğradı.

İşbirlikçi burjuva sendikacılar böyle bir kararı alırlarken bunun hayata geçeceğine dair en ufak bir beklentileri yoktu. Ama işler bekledikleri gibi gelişmedi. İşçi sınıfında devrimci eyleme duyulan istek, zafer umudu, kurtuluş isteği, işbirlikçi sendikacıların “laf olsun diye” aldıkları eylem kararını dahi işçilerin ciddiye almalarına yetti. Tekel işçileri 78 gün süren eylemlerinin ardından gittikleri her yere mücadele ateşini de taşıdılar. onları hemen her yerde görmek mümkündü. Başta tekel işçileri olmak üzere işçiler ve emekçiler 26 Mayıs'a yoğun bir şekilde hazırlandı.

Fakat işbirlikçi sendikaların ihaneti bitmedi. 26 Mayıs tarihi yaklaştıkça eylemi tümünden iptal edemeyen işbirlikçi sendikalar bunun yerine, katılımı düşürmek, sıradan bir eyleme dönüştürmek, eyleme olan ilgiyi en aza indirmek için ellerinden geleni yaptılar. Başarılı da oldular. Eylemden günler öncesi yapılan kararsız açıklamalar, genel eylemi bir saatlik iş bırakma, basın açıklaması yapma düzeyine düşüren yaklaşımlar eyleme olan ilgi ve katılımı azalttı.

Bu sınavdan düşük bir notla da olsa geçmeyi başaran yalnızca KESK oldu. KESK alınan genel eylem kararının arkasında durmuş, fakat katılımı arttırmak için yoğun bir mesai harcamamıştır. Sonuç: 25 Kasım grevinin çok gerisinde kalan bir durumdur. 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda yapılacak değişikliklerle memurların iş güvencesinin ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir dönemde, KESK'ten yalnızca cılız seslerin çıkması, KESK'in de iyi yolda olmadığını gösteriyor.

26 Mayıs eylemi bir daha göstermiştir ki, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütleri olan sendikalar dönemin ihtiyaçlarına yanıt veremiyor. Sermayeye mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçilerin sırtını dayayacağı örgütlenmeler olması gereken sendikalar, bugün bu mücadelenin en büyük engelleri haline geliyor. Bir çok işçi eylemi sendikaların ihaneti ya da gönülsüzlüğü yüzünden başarısızlığa uğruyor.

Sendikalar işçi sınıfının en eski mücadele organlarıdır. Ancak tek organ değildirler. Büyük alt-üst oluş dönemlerinde işçi sınıfının geleneksel mücadele organları işlevsiz kalır, dönemin ihtiyaçlarına cevap veremez hale gelir. Mücadelenin önünü tıkar. Böylesi dönemlerin mücadele araçları işçi sınıfı ve emekçilerin öz örgütlülüğü olan Komite ve Konseylerdir. Komite ve Konseylerde bir araya gelmiş işçi ve emekçiler, ancak kendi öz güçlerine dayanarak daha ileriye gidebilir. Uluslararası işçi sınıfı mücadelesinin deneyimleri bize bunu gösteriyor.

Daha ileriye gitmenin bir yolu Komite ve Konseylerse, diğer bir yol da kavga bayrağına yazacağımız şiarlardır. Bugüne kadar verilen mücadeleler bize şunu göstermiştir ki, iktidarı ele geçirmeden başta işsizlik ve yoksulluk olmak üzere hiçbir temel soruna çözüm bulunamaz. Böyle devrimci bir iktidar kurulup, tüm büyük üretim araçlarına, bankalara, büyük topraklara, zenginliklere el koymadan artık ne işsizlik, ne yoksulluk ne de başka bir temel sorun çözülebilir. Bir Devrimci Demokratik İktidar kurulmadan bu sorunların çözülebileceğini söyleyenler -işçi sınıfının bilinçli düşmanları değilse- sadece işçileri ve kendilerini aldatmış olurlar. Bundan dolayı bayraklarımıza yazacağımız ilk şiar “BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK” olmalıdır.

İşçi sınıfı, toplumun en devrimci, öncülük yeteneğine sahip, toplumu sermaye sınıfının zulmünden kurtaracak tek sınıfı olarak toplumun diğer kesimlerinin istem ve özlemlerini de savunmak zorundadır. Bu kesimlerin başında Kürt halkı gelmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkı da dahil, “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH)” için mücadele etmelidir. Bu mücadele işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkını yıllardır ezen ve baskı altında tutan sermaye ve onun devletine karşı milyonlarca Kürt emekçisinin sempatisini ve desteğini kazandıracaktır. Bu sempati ve destek olmadan işçi sınıfının ve emekçilerin sermaye ve onun devletine diz döktürmesi düşünülemez bile.

Yaşamlarını işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine adanmış ve bu uğurda devletin egemenlik aygıtlarından olan zindanlarda tutsak durumda olan binlerce devrim savaşçısı var. İşçi sınıfı ve emekçiler, nasıl ki Tekel işçileri kendilerine ihanet eden Mustafa Kumlu'yu 1 Mayıs'ta kürsüden indirdiyse, aynı şekilde yaşamlarını işçi sınıfının kurtuluşuna adayan devrim savaşçılarını da sahip çıkmalıdır. Bayraklarımızda yazan üçüncü şiar “ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK” olmalıdır.

Mücadele bayraklarına bu şiarları yazan, Komite ve Konseylerde bir araya gelen işçi ve emekçiler mutlaka kazanacaktır.

DEK (Devrimci Emekçi Komiteleri)

DEVİRİM YÜRÜY

Devrim ve iktidar hedefinden uzaklaşmış, olaylara marksist diyalektikle yaklaşma yeteneğini yitirmiş bir siyasal hareketin nasıl da utanç verici bir burjuva kuyrukçuluğu çizgisine kayacağını şu son “Gemi” olayında bir kez daha gördük.

Sosyal reformist partilerin ve oportünist hareketlerin Türkiye ile İsrail arasında İsrail’in “Yardım Gemisi”ne saldırıp dokuz kişiyi öldürmesiyle ortaya çıkan sözüm ona gerginlik sırasında izledikleri politikadan söz ediyoruz. Türk Hükümeti, İsrail’in saldırısı sonrası yaygarayı basınca, bütün sosyal reformist ve oportünist tayfa, kimin deşirmeni-ne su taşıdığını düşünmeden, “anti-emperyalizm/anti-siyonizm” adına dinci gericiliğin kuyruğuna takıldı.

Dinci gericiliğin ya da burjuvazinin -ikisi aynı anlama gelir- kuyruğuna takılma politikasının ucunun nereye varacağını görmek isteyen, ESP’nin pratiğine baksın. Bu sosyal reformist çevre, politikasını gidebileceği en uç noktaya kadar götürerek, ellerinde komünistlerin, alevi halkın, Kürt halkının kan izleri hala duran gerici, anti-komünist dinci çevrelerle aynı safta görünmekten, aynı bayrak altında yürümekten çekinmedi.

Burada diğer çevrelerin ESP’den farkları olduğunu düşünmemek gerekir. ESP’yi diğerlerinden ayıran tek nokta ESP’nin “tutarlı” davranarak politikasını mantığının son noktasına kadar derinleştirmiş olmasıdır. O gün, dinci gericilerle aynı neden ve amaçla meydanlara çıkanların politikaları ESP’nin politikasıyla aynı noktaya çıkar. Ama onlar bu konuda sözünü ettiğimiz sosyal reformist çevre kadar “politik yürekliliğe” sahip değillerdi ya da gerçek yüzlerini ortaya koyacak kadar ahmak değillerdi. Fark buydu.

Kime Yardım?

Evet, Gazze açıklarına giden bir “Yardım Gemisi”ydi ama bu, sermaye sınıfıyla emperyalistlerin her oyununda figüran rolünü kapmaya hazır sosyal reformistlerle oportünistlerin sandığı gibi Filistin halkına bir yardım gemisi değildi. Açıklaması basit: Amaç Filistin halkına yardım olsaydı bu iş zaten yıllardır yapılmakta olan biçimiyle, tır filolarıyla yapılırdı. Kızılay Başkanı bile bu

gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. Ama burada amaç dinci gericiliğin hem Türkiye’de, hem Filistin topraklarında, hem de tüm dünyada palazlandırılması olunca işte böyle güç gösterileri yapılır.

O zaman şunu sormak gerekiyor: madem ki amaç Filistin halkına yardım değil o halde bu “gemi filosu” kime “yardım” a gidiyordu? Bu sorunun yanıtı her şeyden önce Türkiye’deki sınıf ilişkilerinde, sınıflar arasındaki güç ilişkilerinde, sınıf savaşının mevcut düzeyinin somut, bilimsel analizinde aranmalıdır.

Soruna bu şekilde yaklaştığımızda şunu görüyoruz: “Yardım Gemisi” konusu, Tekel eyleminin toplumu derinden sarstığı, Tekel işçilerinin eylemlerinin ardı arkasının kesilmediği; Newroz gösterilerine milyonları bulan kitlelerin katıldığı; Kürt halkının devrimci kitle eylemlerinin her tarafa yayıldığı; 1 Mayıs kutlamalarının tam bir öfke patlamasına dönüştüğü, toplumda saflaşmanın sınıfsal temelde gerçekleştiği ve kitlelerin hızla devrim cephesine kaydığı; tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin bu gelişmelerden derin bir kaygıya ve korkuya kapıldıkları bir döneme denk geldi.

Devrimin güç kazandığı, emekçi sınıfların ve gençliğin kitleler halinde devrim safalarına aktığı, egemen sınıfın denetimi tümenden yitirmekte olduğu sürecin önü kesilmeli, toplumdaki saflaşmanın yönü değiştirilmeliydi. Buna sadece Türk sermaye sınıfının değil, emperyalistlerin de ihtiyacı vardı. Böyle bir ihtiyacı ancak sarsıcı bir olay giderebilirdi. Öyleyse şimdi sorumuzun yanıtını somut olarak verebiliriz: Bu gemi, her şeyden önce, Tekel eylemi, Newroz gösterileri, 1 Mayıs kutlamaları ile emekçi sınıfların ayağa kalktığını, sınıfsal saflaşmanın derinleştiğini, devrim dalgasının kabardığını gören sermaye sınıfına ve emperyalistlere yardıma giden bir gemiydi.

“Türkiye’nin 11 Eylül’ü”

Hükümetin ahlak başbakan yardımcısı, İsrail’in “gemi baskını” olayını bu sözlerle değerlendirdi. Bu, her daim gözü yaşlı Bülent Arınç’ın yaşamında söylediği en doğru ve muhtemelen tek doğru sözüdür. Benzet-

Burjuvaziye gırtlaklarına kadar güvenle dolu olanlar ABD’nin 11 Eylül’ünde olduğu gibi Türkiye’nin “11 Eylül”ünde de ters köşeye yattılar. Hatırlanacaktır, 2001 11 Eylül’ünde ABD’nin İkiz Kuleleri havaya uçurulduğunda sosyal reformistlerle oportünistler, El Kaide denen ABD beslemesi sürüyü el üstünde tutmuş, eylemi “zafer” havasıyla alkışlamışlardı. Ama zaman içinde 11 Eylül provokasyonunu İsrail’in bilgisi dâhilinde bizzat ABD’nin yaptığı ortaya çıkınca sesleri solukları kesildi.

ÜŞÜ SÜRÜYOR!

me doğru ama benzetmedeki kasıt gerçekleri tersyüz etmektir; tıpkı ABD'nin kendi 11 Eylül'ünde yaptığı gibi.

Sosyal reformist partilerle oportünist hareketlerin durumuna gelince... Burjuvaziye gırtlaklarına kadar güvenle dolu olanlar ABD'nin 11 Eylül'ünde olduğu gibi Türkiye'nin "11 Eylül"ünde de ters köşeye yattılar. Hatırlanacaktır, 2001 11 Eylül'ünde ABD'nin İkiz Kuleleri havaya uçurulduğunda sosyal reformistlerle oportünistler, El Kaide denen ABD beslemesi sürüyü el üstünde tutmuş, eylemi "zafer" havasıyla alkışlamışlardı. Ama zaman içinde 11 Eylül provokasyonunu İsrail'in bilgisi dâhilinde bizzat ABD'nin yaptığı ortaya çıkınca sesleri solukları kesildi.

ABD kendi İkiz Kulelerini kendi elle riyle neden havaya uçurdu sorusu üzerinde burada ayrıntılı şekilde duracak değiliz. Şu kadarını söyleyelim: ABD, avuçlarının içinde kayıp gitmekte olan dünya hâkimiyetini tekrar sağlamak, diğer emperyalist güçleri tekrar denetimi altına almak için bu provokasyona şiddetle ihtiyaç duyuyordu. İhtiyacının gereklerini yerine getirdi. Türk tekelci sermaye sınıfı da aynı değil ama benzer nedenlerle minyatür bir "11 Eylül"e ihtiyaç duydu ve gereğini yaptı.

"Gemi Filosu" olayı bu ihtiyacın ürünü olarak, bizzat Türkiye, ABD ve İsrail tarafından, diğer emperyalist devletlerin de yardımıyla gerçekleştirilmiş bir organizasyondur. Bu güçlerin bizzat müdahalesi olmadan üç-beş dinci gerici tosuncuğun böylesi dev organizasyonu beceremeyeceklerini anlamak sosyal reformist partilerle oportünist hareketler için çok mu güç?

Türk sermaye sınıfının, emperyalistlerin derinleşen sınıfsal saflaşmayı, kitlelerin sistemden kopuş sürecini, yükselen devrim dalgasını kesintiye uğratacak bir gelişmeye şiddetle ihtiyaçları vardı. "Gemi" olayı bu işlevi gördü. Sınıfsal saflaşma, kitlelerin sistemden kopuşu yerini geçici de olsa, anlık da olsa dinci gericilerin etrafında saflaşmaya bıraktı. Öyle ki, kendilerine "sosyalist-komünist" sıfatını yakıştıranlar bile dinci gericilerin arkasında saf tuttular. Tıpkı ABD'nin 11 Eylül'ünde El Kaide denen

ABD beslemesi dinci gerici sürünün arkasında saf tutmaları gibi. 11 Eylül benzetmesinin hangi anlamda "cuk" diye oturduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor mu? Halen anlamayan varsa sermaye sınıfının amaçlarına nasıl ulaştığını görmek için "Yeşil Bayrak"ların altında slogan atan ESP'lilerin resmine baksın!

Bir de Hamas Vardı!

Buraya kadar bu olayın hep Türkiye ayağı üzerinde durduk; ama bu işin Ortadoğu-Filistin ayağı da var. Dinci gericiler, sınır tanımaz yalan söyle ve demagoji yapma kapasiteleriyle, dünya halklarını "Gemi Filosu" nun Filistin halkına yardıma gittiğine inandırmaya çalıştılar. Çok geçmeden bunun bir yalandan ibaret olduğu, asıl amacın Filistin halkına yardım değil, Hamas denen dinci gerici örgütün propagandasını yapmak, ona güç vermek olduğu ortaya çıktı. "Gemi Filosu" olayından ve İsrail'in kanlı baskınından en karlı çıkan taraflardan birinin Hamas olduğu artık kimse tarafından tartışılmıyor.

Neden Hamas? Çünkü İsrail'in ve emperyalistlerin pek karşı göründükleri Hamas'ı biraz daha palazlandırarak, onu güçlendirerek Filistin devriminin dinci kanallara akmasını güvence altına alacak bir gelişmeye ihtiyaçları vardı. Türkiye ve gerici Arap devletleri aynı ihtiyacı duyuyorlar. İsrail'in, yağdan kıl çeker gibi, kimsenin burnu kanamadan ele geçirebileceği gemiyi kanlı bir operasyonla ele geçirmesi bu ihtiyacı karşılamaya dönüktü. İsrail'in kanlı operasyonu Türk sermaye sınıfından sonra en çok da HAMAS denen dinci gerici örgüte yararlıdır.

Sosyal reformistler ve oportünistler, doğrudan ya da dolaylı destekledikleri Hamas'ın emperyalizme karşı savaştığını halklara yutturmaya çalışırken nedense Hamas'ın neden, hangi amaçlarla, kimler tarafından, kimlerin teşvikiyle kurulduğuna, bu gün hangi gerici güçler tarafından finanse edildiğine dair tek kelime olsun söz etmezler.

Kitleleri aldatmak için İsrail hakkında atıp tutan hükümetin İsrail'le tüm temel konularda tam bir işbirliği içinde olduğundan ancak yarım ağızla sözedeler. Çünkü hükümetin gerçek yüzünün açığa çıkması kendilerinin de hangi oyunun figüranı durumuna

düşüklerini ortaya çıkaracaktır. Sosyal reformistler ve oportünistler işte böylesi utanç verici bir politika izliyorlar.

Herkes biliyor ki, "Yardım gemisi"nin amacı Filistin halkına yardım etmek değildir. Herkes biliyor ki, dinci gericilerin, Filistin devrimiyle dayanışma gibi ne bir istekleri ne de bir amaçları vardır. Aksine devrimci güçlerin Filistin devrimiyle dayanışma eylemlerine saldıran, emperyalizm adına bu eylemleri dağıtmaya çalışan dinci gericilerden başkası değildir. Onların tek amacı, İsrail, ABD, gerici Arap ülkeleri ve Türk burjuvazisinin çıkarlarına uygun şekilde Filistin devriminin dinci gerici kanallara akıtılmasına destek olmaktır. İsrail tarafından kurulan, halen Müslüman Kardeşler denen gerici-dinci faşist örgüt ve gerici Arap ülkeleri tarafından finanse edilen Hamas'a bunca sahip çıkmalarının asıl nedeni budur. Düne kadar düşmanca yaklaştıkları Filistin halkına bugün sahip çıkar görünmelerinin başka bir açıklaması ve nedeni yoktur.

Dün Taksim'de ve başka yerlerde bayraklarıyla meydanlara çıkan sosyal reformist partiler ve oportünist hareketler işte böylesi adamlarla yan yana durdular. Kitleleri devrim ve iktidar savaşına çağırması gerekenler, dinci gericilerle aynı safta yer alarak, devrim ve iktidar davasına sırtlarını dönmüşlerdir. Dün bunu yapanlar, ABD, İsrail ve Türkiye'nin emekçi sınıflara kurdukları tuzakta figüran rolünü oynamışlardır.

Bu politik sefaletin bir tek nedeni vardır: Devrim ve iktidar savaşından vazgeçmek, devrim ve zafere olan inancı tümenden yitirmektir. Bu savaştan vazgeçenlerin, bu inancı yitirenlerin burjuva limanlara sığınmasından doğal bir şey olamaz. İşte bu gün karşı karşıya olduğumuz olgu budur.

Ama biz şunun altını bir kez daha çiziyoruz: Hiçbir plan, hiçbir tuzak tarihin akışını değiştirme; halkların devrim yürüyüşünü uzun süre kesintiye uğratma gücüne sahip değildir; sahip olamaz. Devrim önüne dikilen engelleri, saptırma çabalarını aşarak kendine yol açmayı sürdürecektir.

Devrim ve iktidar yürüyüşü, her şeye rağmen sürüyor. □

UPS'YE SENDİKA HALAYLARLA GİRECEK



1 Haziran İzmir UPS

1 Haziran Salı günü Mücadele Birliği Platformu olarak 26 Nisan'da eylemlerine başlayan UPS işçilerini ziyarete gittik.

"UPS İşçileri Yalnız Değildir Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı açtığımız yürüyüşte "UPS İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganlarını attık. 26 Nisan'da TÜMTİS sendikasına üye oldukları için 9 işçi işlerinden atılmıştı. 2. Sanayi Sitesindeki UPS Kargonun önünde bir ayı aşkındır eylemlerini sürdüren UPS işçileri, kazanacaklarına olan inançlarıyla bekleyişlerini sürdürüyorlar.

İşçilerin yanına ulaştığımızda Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaşımız söze başladı: "Bu bizim size ilk ziyaretimiz, biz çok geç kaldık sizleri ziyaret etmekte, bu direnişi selamlamakta. Biz bu eksiğimizi önümüzdeki süreçte gidereceğiz. Bu direnişinizin önemini ve anlamını biz anlatacak değiliz. Bunu eminim her bir işçi arkadaşımız, direnişte olsun ya da şu an içeride çalışan birçok işçi arkadaşımız biliyorlar. Çünkü UPS'nin uluslararası sömürü tekellerinden biri olduğunu çalışan işçiler en iyi biliyor. ... Eminiz ki UPS hem burada hem İstanbul'da gerçekleştirdiği direnişte kaç kişiyle eylem yapıldığı değil, önemli olan yapılan eylemin nitelikli oluşunu birlikte oluşunu ve bunu sonuca götürmesi gerektiğini herkese gös-

termek. Ve buradan çıkacak bir zafer başta UPS olmak üzere MNG, Aras ve Yurtiçi kargoda da önemli bir süreci başlatacak.

"Ve biz şunu görüyoruz, bugün bu coğrafyada her tarafta Antep'te Çemen Tekstil işçileri, İstanbul'da itfaiye işçileri, Samatya işçileri, Marmaray işçileri, Esenyurt Belediye işçileri, bütün Türkiye'yi etkileyen, bütün işçi sınıfını harekete geçiren Tekel işçileri, onun dışında İzmir'de Kent A.Ş, Park-Bahçe örnekleri şimdi de UPS işçileri... Bunlar işçi sınıfı için önemli deneyimler, UPS'de Tümtis öncülüğünde bu eylemi, başarıyla zafere ulaştırdığı zaman, işçi sınıfının mücadele tarihi açısından büyük bir anlam ifade edecek bu eylem. Bizler sizleri selamlıyoruz ve bundan sonra ki süreçte her türlü şekilde yanınızda olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Hepinizi selamlıyoruz".

İşçiler konuşmanın ardından "UPS'ye Sendika Halaylarla Girecek" sloganıyla ortalığı inlettiler. Ardından Tümtis başkanı Şükrü Günsili "Ziyaretinizden dolayı teşekkür ediyoruz. Evet direnişimiz bir ayı aştı. Bu direnişteki işçi sayımızın azlığı veya çokluğu değildir bu mücadeleyi başarıya götürecektir olan. Bu direnişe katılan arkadaşlar işten çıkarılan arkadaşlarımız, ama bizim mücadelemiz onlarca kişiyle içeride ve diğer bölgelerde yürüyor. Biz burada bu mücadeleyi başarıyla sonuçlandıracağız, buna yürekten inanıyoruz. Bu güce de e-

peyce yaklaşmış durumdayız. Bu, UPS işçilerinin bir anlamda kölece koşullardan kurtuluşunun mücadelesi olsa bile sendikası, kölece çalışma, kuralsız çalışmanın, taşeronlaşmanın yaygın olduğu iş yaşamında ve diğer iş sektörlerindeki işçiler açısından da bir kazanım olacaktır. Destek ve dayanışmada bulunan bütün dostlarımızla da teşekkür ediyoruz" dedi.

Konuşmaların ardından işçilerin kısa kısa görüşlerini aldık.

1.İşçi: "Biz burada hakkımızı arıyoruz, hakkımızı aramak suçsa burada devletin güvenliğini sağlayan polis de var. Ben işime geri döneceğim buna eminim. İçerideki arkadaşlar da örgütlenmeye, yanımızda olmaya devam ediyorlar. Korkusu olan insan yanımızda değil zaten. Kazanacağımıza olan inancımız olmasa burada durmayız, inancsız bir insanın da bu işe kalkışmaması lazım. İşverenin bunu kabullenmesini istiyoruz, bizler burada yıllardır emek sarf ediyoruz, üç beş aylık işçiler değiliz. Biz burada haklarımızı aramaya devam edeceğiz".

2.İşçi: "Sendikalı olduk diye, örgütlendik diye bizi işten çıkardılar. Bu işin peşini bırakmayacağız, hakkımızı kazanana kadar buradayız".

3.İşçi: "Mücadele edeceğiz ve kazanacağız".

4. İşçi: "8 yıl bu şirkette gecemi gündüzüme katarak kelle koltukta çalıştım. Kö-

tü hava şartlarına karşı, her türlü zorluğa karşı işimizi yarım bırakmadık, üç kişinin yapacağı bir işi bir kişiyle yaptık. Ama biz hakkımızı istemeye geldiği zaman bizleri işten çıkardılar. Biz de sendika üyesiydik zaten, sendikamız bize destek çıktı 'bu iş böyle gitmez' dedi ve burada direnişe başladık. İçerideki işçileri örgütleyip, yani sendikanın anlamını ve yanlarında olduğumuzu bilmelerini istedik. İçeride ne olursa olsun herkes boyun eğer, çünkü bağları kesiliyordu, ceza alıyorlardı, kimisi de işinden oluyordu hiç yoktan. Yani bu işin böyle yürümeyeceğini artık bilmeleri gerekiyordu. Patronun astığımız astık kestiğimiz kestik zamanı olmadığını bilmesi, ona öyle bir devirde olmadığını göstermek istedik. Biz her türlü hakkımızı alacağız, işimizi de geri alacağız. İçeride çalışan arkadaşlar sendika hakkını alacak ve daha adil şartlarda, insanca yaşayacak hem parasal hem de sosyal anlamda. Yoksa biz başka işler bulurduk hepimiz. Biz işçilerin bilinçlenmesinin peşindeyiz, bunun için mücadelenin peşine düştük ve başaracağız. Eninde sonunda başaracağız, üç ay olur beş ay olur ama sonunda kazanacağız”.

5.İşçi: “Biz 9 arkadaş sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık ve sendikamız burada bir direniş başlattı. Sadece burada değil, İstanbul’da da direniş var. Biz umutluyuz, Tümtis sendikasını dostumuz da düşmanımız da iyi biliyor. Biz bir yere gittiysek kazanım olmadan geri dönmeyiz. Biz burada da kazanım oluncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Ziyaretçilerin de sürekli bizi ziyaret edip bize moral vermesini istiyoruz”.

6.İşçi: “Başlangıçta biraz kararsızdık ve yolumuzun ne olduğunu bilmiyorduk ama zaman içerisinde direnişe başlayarak öğrendik. Özellikle içerideki sendika üyesi arkadaşlarımızın tavrı daha da netleşti ve sendikanın olmazsa olmaz bir şey olduğunu öğrendiler. Toplamda 4700 UPS işçisi var, şu an İzmir’de ve İstanbul’da direnişte olan 62-63 işçi var. Direnişe emek ve demokrasi güçlerinin desteği moral ve motivasyon açısından faydalı oluyor. Sonuç olarak, biz UPS işçileriyiz ama bu sadece UPS işçilerinin sorunu değil, bugün taşeronlaştırmaya karşı mücadele eden Kent AŞ, Park-Bahçe işçileri, 4/C’ye ve esnek çalışmaya karşı mücadele eden Tekel işçileriyle de bir bütün olarak görüyoruz.

Bir de burada kazanılacak bir sendikal mücadele içeride ki taşeron uygulamasına bir darbe olacaktır. Türkiye genelinde sürdürülen kuralsız, kölece koşullardaki çalışmaya da örnek olacaktır buradaki kazanım. UPS’nin hem Amerikan tekeli olması hem de Türkiye’de 5000’e yakın işçinin çalışıyor olması açısından sendikal mevzi de önemli bir noktadır UPS”.

İşçilerle sohbetimiz sırasında Devrimci İşçi Komiteleri “Zafer Savaşan UPS İşçisinin Olacak” ozaliti ve “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak”, “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi” sloganlarıyla işçilere destek ziyaretinde bulundu. DİK adına konuşma yapan arkadaşımız şunları söyledi:

“İşten çıkarılmanızı büyük bir üzüntüyle öğrenmiş bulduk. Ne yazık ki ülkemizde ve dünyamızda bu ilk değil son da olmayacak. Özellikle işçi sınıfının mücadelesi açısından 2009 ve 2010 yılları bu gibi direnişlere çok sahne olmuştur ve oluyor da. Ama diğer taraftan da 2009 ve 2010 yılları göstermiştir ki işçi sınıfının birliği, dayanışması, mücadelesi gerçekten de birçok örneklerle dolu olmuş ve olacaktır. Bu sistemden beklenti içerisinde olmak büyük hatadır. Bir gerçek var ki kapitalizm öldü-

rüyor. Kapitalizmin kendi çıkmazları yüzünden savaşı, işsizliği, umutsuzluğu, ötekileştirmeyi, ötekileştirmeyi getiriyor. Ve kapitalistler gün geçtikçe daha çok bir araya gelip güçleniyorlar. Bunun karşısında yapılması gereken de işçi sınıfının ve emek bileşenlerinin kendi öz birlikteliklerini pekiştirmektir. Kapitalist sistemin karşısında dik durmalarının yegane yolu, yöntemi ve temeli de budur. Tekel işçileri direnişi bize işçi sınıfının birlikteliği, beraberliği ve kapitalist sistemle mücadele etmesinin yolu yönteminin nasıl olması gerektiğini kendi pratiğiyle göstermiştir. Bu pratik nedir, işçi sınıfının birliğinden, beraberliğinden, çelikleşmiş yapısından ve sınıf ideolojisinden ve bunun gerekliliğini pratiğe dökmekten başka bir şey değildir. İzmir Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçeler taşeron işçileri olarak bizler sizlerin bu eylemine gönülden yürekten katkı koyuyoruz. Sizin eyleminiz, direnişiniz bizim direnişimizdir. Yolumuz açık olsun, direnişinizi selamlıyoruz”.

Ardından Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi ‘Onlar ki’ ve ‘Korkmayın Çocuklar’ isimli şiir dramatizasyonlarını işçilerle paylaştı. Saat 18.00’e doğru sloganlarla işçilerin yanından ayrıldık.

İzmir Mücadele Birliği

İNCİRALTI KATLİAMI



12 Haziran 1980’de İnciraltı’nda öğrenci yurtlarına saldıran devlet, bir katliam yaptı. Bu katliamı protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

İzmir 78’liler Dayanışma Ve Araştırma Derneği’nin çağrısıyla yapılan anma eylemine çeşitli demokratik kitle örgütlerinin yanında Ayışığı Sanat Merkezi olarak bizler de destek sunduk.

Basın açıklamasında 12 Haziran Katliamının 1 Mayıs 1977 tarihindeki katliamla başlatılan ve adım adım uygulanan sıkıyönetim koşullarının devamı, darbe koşullarının oluşması planının bir parçası olduğuna vurgu yapıldı. Basın açıklaması sırasında katliamı birebir yaşamış olanlara ve katliamda yaşamını yitiren Ali İhsan Tan’ın kardeşine de kürsüde yer verilmiştir.

Devlet ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen pek çok katliamda olduğu gibi İnciraltı katliamı da ört bas edilmeye çalışıldı. Katliamın üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen öfke hala canlıydı.

Yürüyüşle başlayan eylem konuşmaların ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

İzmir Mücadele Birliği

UPS İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRDI!



Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde direnişlerinin 32. gününe giren UPS işçilerine polis saldırdı.

3 Haziran günü olaylar, UPS Türkiye Genel Müdürü'nün direnişte olan direniş çadırı önünde arabasını bir işçinin üzerine sürmesiyle başladı. Genel müdür arabasından inerek işçilere hakaret ederek bağırmağa başladı. İşçiler de toplanıp genel müdürü sıkıştırdılar. Polis, işçilerden tekme tokat dayak yiyen genel müdürü zorla işçilerin arasından aldı. Bu kez de polisin işçilere karşı tahrik edici davranış ve tehditleri geldi. İşçiler gülüp geçtiler.

Taşeron firma değiştiren UPS, yeni gelen işçileri aktarma merkezine sokmaya çalıştı. Direnişteki UPS işçileri gelen işçileri ikna etmeye çalıştılar. Burada bir direnişin olduğunu eğer onlar iş başı yaparlarsa mücadelelerinin boşa çıkacağını anlattılar.

İkinci vardiya değişiminde taşeron şirkete bağlı işçiler iş başı yapmak için servisleriyle aktarma merkezinin önüne geldiler. Polis taşeron firmanın işçilerini çembere alarak aktarma merkezine sokmaya çalıştı. Ama aktarma merkezinin önünde bekleyen UPS işçileri, polislerin önünü kesti ve diğer işçi kardeşlerini ikna etmeye çalıştılar. O sırada polisle yaşanan arbededen sonra işçiler ikna olarak çalışmak istemediklerini belirtti ve geri gittiler.

Dönen işçileri aktarma merkezine biraz uzakta durduran polisler, işbaşı yapmaları için zorlamaya başladılar. Tekrar polis eşliğinde aktarma merkezine sokulmaya çalışıldı. Yine işçiler araçların önünü keserek buna izin vermeyeceklerini söylediler ve dışardan gelen sınıf kardeşlerini geri dönmeleri için uyarıldılar. Yeni gelen işçiler bu kez "biz çalışmak istemiyoruz, gitmek istiyoruz, otobüsün kapılarını açın" diye polise bağırarak geri döndüler.

Bu defa direnişteki işçilerle polis karşı karşı kaldı. Arbede yaşandıktan sonra polis işçilere biber gazı kullandı. İşçiler sloganlarla buna cevap verdi.

Diğer işçileri ikna etmiş olmaları tüm işçiler için sevinç vesilesi oldu.

Genel müdür, üç işçinin kendisine saldırdığı gerekçeyle suç duyurusunda bulundu. Bir sendikacı ve iki işçi gözaltına alındı.

UPS'YE DESTEK BÜYÜYOR



UPS patronunun işçilere hakaret etmesi ve bir işçinin üzerine arabasını sürmesi, işçilerin öfkesinin patlamasına neden oldu. Cumartesi günü UPS işçileri aileleriyle birlikte yaptıkları basın açıklamasına Tümtis Sendikası ve yurt dışından gelen sendikacılar da katılarak bu durumu protesto ettiler.

5 Haziran Cumartesi günü saat 13.00'de işçilerin ziyaretine gelen UPS Avrupa Aktarma Merkezleri baş temsilcisi, aynı zamanda ITF Örgütlenme Koordinatörü Gerhard Esers, Hollanda Sendikalar Birliğinden Bondgennton Taşıma Sendikası'ndan Jonnes de Yong, Dortmund NGG Gıda Sendikası'ndan Selahattin Yıldırım, Verdi Sendikası UPS Köln İşyeri Temsilcisi Murat Şahin, direnişteki işçilere destek vermeye ve sorunlarını paylaşmaya geldiler.

Aynı saatlerde UPS işçilerine desteğe gelen Devrimci İşçi Komiteleri ve Devrimci Öğrenci Birliği, "Sermayenin İktidarını Yıkalım, Halk İktidarını Kuralım" pankartını açarak, işçilerin olduğu noktaya doğru yürüyüşe geçtiler. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "UPS İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarını attılar.

Saat 13.00'e doğru basın açıklamasını okumak için gelen Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk "UPS işvereni hak, hukuk, adalet tanımaz, pervasız tutumunu devam ettiriyor. Bugüne kadar sendikamızla masaya oturması için yaptığımız çağrılara hiç bir cevap vermedi. Bugüne kadar 85 işçi sendikamıza üye oldukları için işten atıldılar. UPS'nin bu tutumunu şiddetle kınıyoruz. Mücadelemiz her bölgede yükselerek devam ediyor: UPS bu saldırgan tutumuyla hiç bir yere varamayacaktır. Tüm saldırılara rağmen örgütleneme çalışmalarımız devam ediyor. Artık çalışmayı duyan işçiler sendikaya kendileri gelip başvurmaya başlamıştır. Artık baraj kapakları açılmıştır, bu akıntının önünde kimse duramaz. İşçiler karardır. Dayanışma giderek büyüyor. Türkiye sınırları aşarak, uluslararası bir boyut kazandı. Tek çözüm yolu, işçilerin anayasal hakkına saygı göstermektir. İşten çıkarılan işçileri işe geri almadan, sendika hakkını kabul etmeden bu işi çözemeyiniz" dedi.

Daha sonra kısa bir açıklama yapan Federal Milletvekili ve Avrupa Konseyi Üyesi Andrej Hunko "İstanbul, Ankara ve İzmir'de UPS'de, UPS'nin sendika karşıtı ve düşmanca tutumlarından kaynaklı işten atmalara karşı haftalardır vermekte olduğumuz mücadeleyi desteklemek için yanınızda olmayı çok isterdim. İşten atılan 85 işçinin derhal geri alınması ve sendikanın tanınması talebinizi destekliyorum" dedi.

İşçiler coşkuluydu ve moralleri yerindeydi. Desteğe gelen birçok sendika ve kitle örgütleri vardı. Belediye İş 1 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Belediye İş 2 Nolu Şube Başkanı Serdal Özkul, Tek Gıda İş 10 Nolu Şube Başkanı Muzaffer Dilek, Haber İş Avrupa Yakası Şube Sekreteri, Tez Koop İş 11 ve 4 Nolu şube başkanları Deri İş Şube, Basın İş, Eğitim Sen 1 Nolu ve BDSP, DHF'de direnişteki UPS işçilerine destek vermek amacıyla oradaydı.

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA

5 Haziran günü öğle saatlerinde bir grup dinci gerici faşist çevrenin Sarıgazi merkeze stant açtığını duyar duymaz olay yerine koşarak dinci gericilere ilk müdahalede bulunduk. Hemen Sarıgazi'de bulunan tüm siyasetlere çağrıda bulunduk. Çağrımıza ESP ve Halk Cephesi olumlu yanıt verdi. Dincileri kesin dağıtma kararı aldık.

Saat 15.30'a doğru toplanan grup çevrede ilk müdahaleden dolayı önlem alan polisi görerek bir süreliğine cevap vermeden bekledi. Daha sonra araçların geçiş güzergahı üzerinde beklemeye başlayan devrimci gençler dinci gericilerin araçlarını taş yağmuruna tuttu. Hem araçlar, hem içindeki dinci faşistler hakettikleri yanıtı almış oldular.

Sarıgazi'de dinci-faşist örgütlenmelere izin vermeyeceğiz. Tüm halka çağrımızdır: gerici-faşist odakları dağıtalım! Faşizme karşı silah başına!

Sarıgazi'den Leninistler

LİSELİ ÖĞRENCİLERE POLİS SALDIRISI

1 Haziran Salı günü Ankara-Demetevler'de Liseli DÖB'lü öğrenciler metro çıkışında "Yeni Evrede Mücadele Birliği" ve "Zafere Kadar Genç Yoldaş" dergilerinin satışını ve propagandasını yaparken çevredeki sivil faşistlerin polise ihbarı sonucu, DÖB'lü öğrenciler polisin müdahalesine maruz kaldı. Polislerin dergilerin yasal olmadığını iddia etmeleri ve dergileri kontrol etmelerinin ardından DÖB'lü öğrencilere GBT kontrolü yapılmak istendi.

O esnada dergi almak için DÖB'lü öğrencilerin yanlarında bulunan bir avukat polisin bu müdahalesine karşı çıktı. Bu sırada yoldaşlarımızın polise gösterdiği uzlaşmaz tavır ve avukatın sert çıkışının ardından polisler, gözaltına almaya çalıştıkları DÖB'lü öğrencileri tehditler savurarak bırakmak zorunda kaldı.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!
Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler**

TUTSAKLARIN İSTANBUL ÖZLEMİ

Bizim ülkemizde mapus görmemiş şair, yazar yok gibidir. Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Enver Gökçe, Ahmet Arif, A.Kadir, Metin Demirtaş, Can Yücel, Hasan İzzettin Dinamo, Rıfat Ilgaz ve daha niceleri geçti bu ülkenin zindanlarından. Ayışığı Sanat Merkezi de Kavgamızın Başkenti İstanbul etkinlikleri kapsamında düzenlediği etkinlikte, Tutsakların İstanbul Özlemi'ni dile getirdiler.



22 Mayıs günü Sanat Merkezi'nde düzenlenen etkinlikte, şu an F tipi zindanlarda bulunan tutsakların şiirleri kadar, bir dönem zindanda kalmış ünlü şairlerimizin de şiirleri yerini buldu. Ergül Çiçekler, Ahmet Akyüz şiirleriyle gelirken, Hüseyin Durmaz da 89 Baharı'nda, 89 1 Mayıs'ını anlatmıştı kısa bir yazısıyla ve Vedat Düşkuner bir öyküsüyle geldi. Tevfik Fikret'ten Sis geldi sonra, şiirleriyle Nazım Hikmet. Bir Ruhi Su öyküsü ile Selah Özakin'ı sahnemizde ağırladık, Ve bir Nazım Hikmet şiiriyle sahnedeydi.



Sahnenin en değerli konukları ise aylardır direnişte olan itfaiye işçileri ve henüz birkaç gündür direnişte olan UPS işçileri idi. UPS işçileri sendikalaşma-işten atılma ve direniş süreçlerini izleyicilerle paylaşırken, itfaiye işçileri ise İstanbul'da süren direnişleri birleştirmek, işçilerin mücadelesine birliğini örmek için Direnişteki İşçiler Platformu'nu kurduklarını anlatarak; 26 Mayıs, 3 Haziran eylem programlarını paylaştı.

Vefa Serdar bir İstanbul şiirini okurken, Emeğe Ezgi Müzik Grubu'na uzun süredir emeğini veren sanatçı Kaan Ertem ya da Ayışığı emekçilerinin deyimiyle Kaan hoca

İstanbul ezgilerinden oluşan kısa bir dinleti verdi. Profesyonel havasıyla izleyicileri coşturan Kaan hocanın orkestrası ise öğrencileri Emeğe Ezgi idi. Ardından bağlaması ile bizlere seslenen ise Veysel Turmuş oldu.

Etkinlik sona ererken, sohbeti sürdürmek üzere salona geçtik. Bu esnada Orhan Veli'nin İstanbul'u Dinliyorum şiiri olmadan olmaz diyen Vefa Serdar, salonda bu şiiri okudu ve etkinlik ezgilerle sohbetlerle sürdü.

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ

11 Mayıs'ta polis tarafından atılan kurşun sonucu ağır yaralanan Şerzan Kurt'un yanında onunla birlikte çatışmaların içinde yer alan kimi arkadaşlardan olaylarla ilgili bilgilerini aldık.

Aldığımız bilgilere göre, Emrah Oltulu, Fırat Budak, Erşat Aras ve Şenol Özgül isimli 4 faşist öğrenci (aslında öğrenci dışında her şey olanlar), Muğla'da sürekli Kürt gençlerini aşağılamaya, yok saymaya ve linç girişimlerini kışkırtmaya çalışıyor ve bu dört faşist alenen destekleniyor.

Bar önünde çıkan kız kavgası gibi gösterilmeye çalışılan çatışmalar siyasi içeriği bakımından ele alınmalıdır. Çatışmaların yaşandığı akşam olanlar birkaç arkadaş tarafından şöyle açıklandı;

"Olayların başladığı akşam arkadaşlar bizim evdeydi. Saat 23.00-24.00 arasıydı. Arkadaşlar Akyol caddesindeki İstanbul Biraşanesi'nin önünden geçerken bir grup faşist Kürt halk önderliğine yönelik küfürler savurarak arkadaşlara bira şişeleri fırlatmaya başlıyorlar. Bizim arkadaşlar da taş atmaya başlıyor faşistlere. Ondan sonra bize haber geldi, arkadaşlar gözaltına alındı diye. Biz olayın gerçekleştiği yerin 20-30 metre uzağında küçük bir parkta toplandık. Biraz ileride de karakolun yanındaki Kıbrıs Pastanesi'nde faşistler toplanmıştı. Arkadaşlarımız gözaltından çıktıktan sonra bir saldırıya uğrarsa diye biz karakola doğru yürümeye başladık, polis müdahale etti o anda. Biz yukarı yola doğru gittik, ara sokakların hepsi ekipler tarafından kapatılmıştı. Emniyet müdür yardımcısı geldi, 'Biz onları güvenli bir şekilde çıkaracağız, bu saatte toplanmanın halk rahatsız oluyor, dağılın' dedi. Biz de yakın evlere dağılım dedik olası bir müdahalede hemen yetişebilmek için.

"Bir grup arkadaşın evi karakolun öbür tarafındaydı. 7-8 arkadaş evlerine doğru giderken Derin lakaplı Gültekin Şahin isimli (tutuklanan) polis 'Şu ara sokaklardan gitmeyin, güvenli olmayabilir, karakolun oradan gidin orası daha güvenli' diyor. Arkadaşlar karakolun oradan geçerken Erşat isimli faşist 5-6 arkadaşıyla polislerin arasından çıkıp bizim arkadaşlara saldırıyorlar. Polisler arkadaşları oyuna getiriyorlar. Biz haber aldık ve ara sokaklardan geldik, daha önce ekiplerin tuttuğu sokaklarda hiç kimseler yoktu. Sokaklardan inip karakola doğru yürümeye başladık. Karakola yetişmeden

önce faşistleri gördük, taş ve sopalarla onlara doğru koşmaya başladık. Onlar da koşup polislerin arkasına sığındılar. Polisler kalkkanlarıyla taşları engellemeye çalıştı. Bu arada üç el silah sesi geldi. Biz durmadık, üzerlerine doğru gittik. Ondan sonra Gültekin Şahin'in ateş ettiğini gördüm. 7-8 el silah sesi geldikten sonra Şerzan arkadaş yere düştü. Başında bir yarık vardı, yüzünde bir yara vardı, bu görüntünün verdiği şüursuzlukla polislere yöneldik. Şerzan yerdeyken hala biber gazları ve gaz bombaları atıyorlardı. Ondan sonra birçok arkadaşımız nefes almakta zorluk çektiğinden yere düşmüşlerdi.

"Ambulansın gelişi 15 dakikayı buldu. Saat 03.00-03.30 arası Şerzan hastaneye kaldırıldı, biz de hastaneye doğru gittik. Sabaha kadar hastanede bekledik, sabah bir polis amiri gelip şunu söyledi; 'Olay yeri incelemesinde 20 boş kovan bulundu sizin arkadaşlarınızın elinde de 7-8 tane varmış onları bize teslim edin soruşturmayı hızlandıralım'. Onlara cevabımız şu şekilde oldu; 'Elimizde boş kovan yok olsa dahi size değil savcılığa teslim ederiz, delilleri karartmamamız için'. Ama bize 20 boş kovan bulunduğunu söyleyen aynı polis amiri basına bir tane boş kovan bulunduğunu servis etti.

"Hastanede de faşistlerin sloganlarıyla tacize uğradık. Karşılık vermek istedik, fakat polis yine onlarla bir olarak bize saldırdı. Bizi hastaneden dağıttılar. Sabah BDP milletvekili Sebahat Tuncel geldi Muğla'ya. Hastaneden 600-700 metre uzaklıktaki Sınırsızlık Meydanı'na doğru Sebahat Tuncel'le beraber yürüyüşe başladık. Orada bir basın açıklaması yapıldı. Aynı günün akşamı saat 09.00'da faşistlerin yoğun yaşadığı bir yer olan Kötekli'de toplandık. Faşistlerin sürekli uğradıkları Blackman Cafe ve Kötekli Gençlik Parkı'na saldırdık. Ardından normal koşullarda hayatta açılmayan üniversitenin yurdu gece saat 02.00'de açıldı. Jandarma bizi dağıttıktan sonra tahrik amaçlı 1500'e yakın faşist öğrenci sloganlar atmaya başladı. Biz tekrar dışarıya çıkmak istediğimizde polisler jandarma eşliğinde evlere girip tek tek kişileri topladılar. O gece 74 tane gözaltı oldu. İki arkadaşımız tutuklandı".

İzmir Mücadele Birliği

TEKİRDAĞ BELEDİYE İŞÇİLERİ VERİLMİYENİ ALDILAR



1 Nisan 2010 tarihinde "Tekirdağ Belediye çalışanları greve bilendi" demiş, Tekirdağ Belediyesi ile Genel İş Sendikasına bağlı çalışanlar arasında toplu iş sözleşmesi için yapılan görüşmelerin tıkanma noktasına geldiğini, bu nedenle de belediye çalışanlarının taleplerinin karşılanmaması durumunda greve gideceklerini duyurmuştuk.

Belediyeyi çalışanları; toplam %16 zam talebine karşılık Belediye, birinci yıl için %1, ikinci yıl için %1 olmak üzere toplam %2 zam önerirken, haftalık çalışma koşulları ve işten uzaklaştırma konularındaki anlaşmazlıklar da işçilerin taleplerinin kabul edilmeyle sözleşmeye bağlandı.

Tekirdağ Belediyesi adına Belediye Başkanı Ahmet DALGIÇ, toplam 451 belediye işçisi adına ise DİSK Genel Başkanı Süleyman ÇELEBİ ve Genel İş Sendikası Genel Başkanı Erol EKİCİ'nin hazır bulunduğu Belediye Kültür Merkezinde, 15.03.2010 ile 14.03.2012 yılları arasını kapsayan sözleşme törenle imzalanarak karara bağlandı.

Buna göre; bu tarihler arasında 10 yıllık vasıfsız bir işçinin net maaşı 1513,00-TL, 20 yıllık vasıflı bir işçinin ise 1597,00-TL olacak. Ayrıca aile yardımı, aile geçim indirimi gibi sosyal yardımlarda aynı oranda zamlanacak.

Görüşmelerin başından beri kararlı bir irade gösteren Tekirdağ Belediye çalışanları bu kararlılıklarının karşılığında kendi ekonomik taleplerini koparıp almış oldular.

Tekirdağ Mücadele Birliği

İŞÇİ SINIFININ DENEYİMLERİ VE ÖĞRETTİKLERİ



13 Haziran 2010 Pazar günü saat 16.00'da İzmir Tümtis binasında Devrimci İşçi Komiteleri'nin düzenlediği "15-16 Haziran'dan Tekel'e Park-Bahçe'den Kent AŞ'ye İşçi Sınıfının Deneyimleri ve Öğrettikleri" başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

Ayışığı Fotoğraf Atölyesi'nin Tekel, Tariş, Kent A.Ş., Park-Bahçe ve UPS işçileriyle ilgili fotoğraf çalışması sergilendi. Panele İzmir Tümtis şube başkanı Şükrü GÜNSELİ, Tek Gıda-İş Örgütlenmeden Sorumlu Gnl. Bşk. Danışmanı Gürsel KÖSE ve Devrimci İşçi Komiteleri adına Yılmaz EKŞİ katıldı.

Panelde ilk olarak Gürsel KÖSE söz aldı. Konuşmasına 15-16 Haziran ile ilgili genel bir bilgi vererek başladı. Ayrıca konuşmasında şunlara değindi: "15-16 Haziran, 89 bahar eylemleri ve 91 maden işçilerinin eylemleri de sendika ağalarının ihaneti ile sonuçlandı. Tekel mücadelesine kadar bu böyle sürdü. Tekel mücadelesi bize şunu öğretti, bizler birleştiğimiz zaman güç birliği yaptığımız zaman ne kazanabileceğimizi gördük. Bu mücadelede tek bir talebimiz vardı, bu mücadele sadece Tekel işçilerinin mücadelesi değildi, bu ülkede yaşayan ezilen halkların umudu olmuştur". Son olarak konuşmasında Kent AŞ, Park-Bahçe İşçilerinin eylemlerine de kısaca değindi.

Ardından TÜMTİS Başkanı Şükrü GÜNSELİ konuşmasına "15-16 Haziran direnişi işçi sınıfının doruğa çıktığı noktadır, ama işçi sınıfının doğru bir önder-



liği olsaydı 15-16 Haziran direnişi daha ileri giderdi" diyerek başladı. Konuşmasında sendikalara yönelik eleştirilerini de dile getiren Şükrü GÜNSELİ şuan eylemliliklerine devam eden UPS işçilerine de değindi. UPS işçileri ile ilgili "UPS'de bir direnişimiz var, biz UPS eylemine küresel bir devlet ile hesaplaşma olarak bakıyoruz. UPS direnişiyle işçi sınıfına bir kazanım daha göstermek istiyoruz" diyerek konuşmasına son verdi.

Son olarak Devrimci İşçi Komiteleri adına Yılmaz EKŞİ söz aldı. Konuşmasına "Devrimci İşçi Komiteleri'nin zorunlu bir ihtiyaç olduğunu sadece teoride değil pratikte de gördük" diyerek başladı. Daha sonra Türkiye'de işçi sınıfının sendikal gelişimine Türk-İş ve DİSK sendikalarının kurulma sebeplerine değindi. Son olarak şunlara değindi: "On-

larca işçi direnişinde sendikacıların tavırları sınıfın gelişimini engellemek, burjuva sınıfın çıkarlarına olduğunca hizmet etmektir. Sendikalar sadece ekonomik mücadele araçları değildir, sendikalar bir okuldur. İşçileri iktidara hazırlayan, onları bilinçlendiren bir okuldur. Sendikalar, sınıfın ideolojisini taşıırken işçi sınıfını örgütleyip onları mücadeleye katmakla yükümlüdür. Sınıfın öncüleri varsa, işçi sınıfının önünde kararlı, direngen bir mücadele yürütüyorsa işçi sınıfı arından yürür". "Sınıf ne yapmalı?" sorusuna panelistlerin cevabı örgütlenmenin zorunluluğundan öncünün eksikliklerine ve kapitalizmin yıkılıp sosyalizmin kurulmasının gerektiğine yöneltti. Ardından soru cevap bölümüne geçildi. Soru cevap bölümünden sonra panel sona erdi.

İzmir Mücadele Birliği

SÖZCÜKLER CAN YÜCEL'İ ÖZLER

6 Haziran Cumartesi günü Gazi Mahallesi Ayışığı Sanat Merkezi'nde tiyatro gösterimi ve devrimci sanat üzerine söyleşi yapıldı.

Saat 16.00'da Tiyatro Simurg'un sahne almasıyla başlayan etkinlikte Mehmet Esatoğlu ve Bilgesu Ataman'ın rol aldığı "Sözcükler Can Yücel'i Özler" adlı oyun sergilendi. Can Yücel'in yaşamından kesitler aktarılarak, onun dünyaya, yaşama, sanata bakışı anlatıldı.

Sık sık alkışlar alarak devam eden oyundan sonra Tiyatro Simurg oyuncularıyla bir

söyleşi gerçekleştirildi. Tiyatro Simurg oyuncularını, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nden Songül Yücel, şair Ruhan Mavruk, şair Nazım Akarsu'nun da katıldığı söyleşide devrimci sanat, alternatif tiyatro ve şiir üzerine sohbetler yapıldı. Etkinlik izleyicileri de oyun üzerine düşüncelerini aktararak sohbete katıldılar. İşçi ve emekçilerin sanatsal etkinliklere çok az gidebildiklerini, devrimci sanatçılar ve kurumlar sayesinde tiyatro, müzik ve şiir dinletilerini izleyebildiklerini belirterek, Ayışığı Sanat

Merkezi'nden başka etkinlikler de beklendiklerini söylediler, Tiyatro Simurg'a başka oyunları da onları semtlerinde görmek istediklerini belirttiler.

Yağmurlu bir havaya rağmen etkinliğe gelenler Ayışığı Sanat Merkezi'nin sıcak çayları eşliğinde, yaklaşık iki saat süren sohbetin ardından Tiyatro Simurg ve Ayışığı emekçilerine teşekkür ederek ayrıldılar.



"ÇADIRKENT" GAZİ'DE

Ankara'da 78 gün süren eylemleriyle tüm ülkenin gündemine oturan TEKEL işçilerinin "Çadırkent"i Gazi Mahallesi'ne taşındı.

Gazi Ekin Sanat Derneği, Sanat Merkezlerinin karşısında bulunan parkta, "çadırkent"i simgeleyen bir çadır kuruldu. Ankara direnişinden gelen "Çadırkent hatıraları" ile süslenen "Çadırkent", gün boyu müzikle, şiirle ziyaretçilerle doldu.

Gazi Mahallesi'nde "çadırkent"te gün, ortaklaşa yapılan kahvaltı ile başladı. Kahvaltı sonrası, herkes söyleşilere koyuldu. Sabah söyleşilerinin gündemi sağlık işçi ve emekçilerinin sorunları idi. Okmeydanı'nda direnişlerini kazanan işçiler, birkaç ay içinde tüm sosyal güvencelerini yitirmekle karşı karşıya olan sağlık emekçileri sorunları, mücadeleyi ortaklaştırmak için ne yapabilecekleri ve sendikalarla yaşadıkları sorunlar üzerinde duruldu. Öğle saatlerine gelirken, Emeğe Ezgi küçük bir dinleti verdi. "Çadırkent"te gün, piknik

havasında sohbetler, içilen sıcak çaylar ve öğle yemeği ile sürdü.

Havaların serinlemesiyle birlikte, Devnim Tiyatro Atölyesi'nden gençler, emek şiirleriyle geldiler Gazi halkının karşısına. Ve sonra yine Emeğe Ezgi geldi. "Hava Döndü, İşçiden İşçiden Esiyor Yel" dediler. Kendi ezgilerini seslendirdiler, on yıllardır halkın belleğinde yer etmiş ezgileri getirdiler yeniden bize. Halaylar sürerken, dinleti yine Söz Veriyoruz diyerek bitti. Ama ne müziğe doymulmuştu, ne şiirlerle. Gazi gençliği, kendi şiirleri ve kendi ezgileriyle geldi.

Etkinlik, işçi slaytlarıyla ve Bahara Ezgi'yle Emeğe Ezgi'nin klipleriyle sürdü. Saatler 21.00'i gösterirken, 87 yapımı Çark filminin gösterimi başladı. İşçilerin yaşamını, sömürü düzenine onurlu baş kaldırırlarını ve Kazlıçeşme'deki büyük deri atölyelerinde yaşanan dramı anlatan film, günümüzün yaygın işçi emekçi direnişlerine de ışık tutuyordu. □



HAZİRAN'DA ÖLMEK ZOR

Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in ölüm yıldönümleri dolayısıyla Ekin Şiir Atölyesi tarafından Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir anma etkinliği düzenlendi. 13 Haziran Pazar günü saat 14.00'de gerçekleştirilen etkinlik saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in şiirlerinden oluşan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ve Ekin Şiir Atölyesi sahneye davet edildi. Birer birer sahneye çıkan arkadaşlarımız yine ustaların şiirlerinden oluşan bir dinleti gerçekleştirdiler. Ekin Şiir Atölyesi okuduğu şiirlerle katılımcıların büyük beğenisini topladı.

Daha sonra sahneye Ayışığı Sanat Merkezi Tiyatro Grubu çıkararak Nazım Hikmet'in vatan haini ilan edildiği dönemde yaşayan ve yoğun bir sömürüye maruz kalan iki işçiyi canlandırdılar. Kısa bir sürede hazırlanmasına rağmen oldukça beğeni toplayan kısa oyun, Vatan Haini şiirinin okunmasıyla sona erdi.

Ardından serbest kürsüye geçildi. Serbest kürsü bölümünde arkadaşlarımız söz alarak Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in şiirleriyle toplumcu gerçekçi sanat anlayışının birer ustaları olduklarını, sanatın toplumsal mücadelede ne kadar önemle ele alınması gerektiğini, sanat alanında onların yolundan gitmemiz gerektiğini, onları mücadelemizde yaşatmamız gerektiğini belirttiler.

Mücadele Birliği Platformu temsilcisi arkadaşımız da sahneye çıkarak ustaların, dönemin sorunlarını dile getirdiklerini ve toplumsal mücadelede toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla hareket ettiklerini, bu yüzden sermayenin yoğun saldırılarına maruz kaldıklarını, burjuva kültür ve sanata karşı işçi sınıfının kültürünü sanatını yansıttıklarını belirtti. Devrim mücadelesinde sanatın büyük bir önemi olduğuna da değinen arkadaşımız devrim öncesinde Rusya'daki sanatın, devrime olan etkisinden örnekler vererek konuşmasını sürdürdü. Devrimci sanat anlayışına da değindikten sonra kültür sanat faaliyetlerinin gelişmesi için sanat merkezine gelen herkese görev düştüğünü ve çok daha fazla çaba harcamak gerektiğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.



Son olarak da Ayışığı Sanat Merkezi adına arkadaşımız sahneye çıkarak Ayışığı Sanat Merkezi'ni herkesin sahiplenmesi gerektiği ve ortak bir şekilde neler yapılabileceği konusunda bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşma daha sonra kendiliğinden bir şekilde sohbet dönüş-

tü. Bir çok kişi neler yapılması gerektiği ile ilgili düşüncelerini büyük bir içtenlikle paylaştı. Sermayenin devrimci kültür sanat üzerinde ve de dolayısıyla Ayışığı Sanat Merkezi üzerinde uyguladığı baskıların mutlaka boşa çıkarılacağı çünkü mücadelemizin bilimsel bir mücadele olduğu üzerinde duruldu. Yaklaşık bir buçuk saat süren sohbetimiz katılan arkadaşlarımızın da konuşmalarıyla oldukça verimli geçti.

İlginin ve dikkatin hiç azalmadığı ve başından itibaren hiç ara vermediğimiz etkinliğimiz saat 17.30 civarında sona erdi. Adeta kimse ayrılmak istemiyordu. Ama yine ayrılma vakti gelmişti. Usta şairlerimize yakışır bir şekilde, oldukça verimli bir günü daha geride bırakmanın mutluluğu ile bir etkinliğimizi daha sona erdirdik.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

ŞİİR EDEBİYAT ŞÖYLEYİŞİ

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 20. yüzyıla iz bırakan şairler ve şiirleri üzerine bir söyleyişi yapıldı.

Program 30 Mayıs günü saat 15.30'da Nazım Hikmet, Çiğherxwin, Mahmut Derviş, Paul Eluard, Mayakovski, Yannis Ritsos, Neruda, Aragon, Nizar Qabbani'inin fotoğraflarından oluşan ve slaytta Kürtçe, Türkçe ve Arapça şiirlerin okunduğu sinevizyon gösterimi ile başladı.

Ardından söyleyişe geçildi. Söyleşinin açılış konuşmasını yapan Şair Kazım Demir 20. yüzyılın toplumcu sanat üzerindeki etkisinin dünyadaki çalkantılardan olduğunu belirtirken toplumcu sanatın gerekliliğine de değinerek sözü araştırmacı Mustafa Ercan'a bıraktı.

Neruda, Nazım, Aragon, Mahmud Derviş, Paul Eluard, Mayakovski, Yannis Ritsos'u anlatan ve 20.yüzyıla bıraktıkları izleri örneklerle zenginleştirirken, Homeros destanlarının nasıl bir çağın tanığı olduğunun, dönemine dair belge niteliği taşıdığına önemine değinerek, şairlerin birer şiirini okuyup konuşmasına son verdi.

Konuşmadan sonra Ekin Şiir Atölyesinin hazırladığı şiirler ilgiyle dinlendi. Ve söyleyişe devam edildi. Edebiyat üzerine çalışmalar yürüten Serdar Ekmekçi, Arap edebiyatını anlattı. Arap edebiyatının İslami baskıdan dolayı ifade gücünü yitirdiğini, ama aynı zamanda zengin duygu akımına sahip olduğunu söyledi. Acıların coğrafyası olmasının bu duygu zenginliğine yol açtığını belirten Ekmekçi, Arap halkının dünya

şairi Nizar Qabbani gibi bir çok şairi de anlatırken şiirlerinden de örnekler sundu.

Ekin Şiir Atölyesi tekrar şiir dinletisiyle söyleyişe renk kattı. Küçüklerin okuduğu "Büyü de Baban Sana" şarkısı eşliğinde Nazım Hikmet'in "Kız Çocuğu" şiirine hep beraber eşlik edildi. Şair Kazım Demir'in yazdığı ve seslendirdiği Kürtçe şiirler beğeniyle dinlendi.

Bir insanın kendi dilliyi kendini daha iyi ifade edebildiği örneği sunuldu.

Şair Kazım Demir tekrar söz alarak dinleyicilerden öneri ve katkı sunmaları, hep beraber değerleri yaratarak fikir birliğine varılması gerektiğini ifade etti. Küçükler, arada konuyla ilgili skeçlerle zenginleşirse iyi olacağı fikrini öne attılar. Bu fikir katılanlar ve konuşmacılar tarafından desteklendi. Tiyatro grubu da bu konuda çalışacaklarının sözünü verdiler.

Konuşma sohbeti. İnsanın sosyalleşmesi gerektiği üzerinde duruldu. Katılımcılara edebiyata şiire ilgilerinden dolayı teşekkür edildi. Ayışığı Sanat Merkezi, Ekin Şiir Atölyesi'ne böyle etkinliklerin devamlılığını dilerken teşekkürlerini bildirdi. Yaklaşık 3saat süren etkinlik böylece sona erdi.

Ekin Şiir Atölyesi

HAKAN'I UĞURLARKEN



4Haziran günü sabahın erken saatlerinde, İstanbul Barosu avukatlarından Hakan Karadağ'ın evinde ölü bulunduğu haberi yayıldı bir anda. Hepimizin avukatı, hepimizin dostu idi o. İlk gelen haberle soluğu, götürüldüğü Vakıf Gureba Hastanesi'nde aldık. Dostları, meslektaşları orada idiler ve Hakan birkaç dakika önce Yenibosna'daki Adli Tıp Kurumu'na götürülmüştü. Çok kısa süre içinde, kulaktan kulağa, telefon ve internet mesajları ile Hakan'ın onlarca dostu Adli Tıp Kurumu önüne toplanmıştı.

15 yıldır avukatlık yapan, emeğin, sosyalizmin, devrimcilerin yanında safını belirlemiş olan Karadağ'ın gündemde olan davalarından biri de Hrant Dink davası idi. Hatta son duruşmada Ogün Samast tarafından tehdit edilen Karadağ'ın ölümünde şüpheli bir yan olmadığını göstermek için devlet apar topar ilk otopsi sonucunu açıklamıştı: Kendini asarak intihar. Tüm sevenlerinin ona konduramadığı birşeydi ölümü ve ölüm şekli. Herkes gözyaşları içinde hem birbirlerini teselli ediyor, hem olayı tartışıyor, hem de ona ilişkin hoş anılarını paylaşıyorlardı. Bu esnada ailenin Adana'dan yola çıktığını, akşamüzeri burada olacaklarını öğreniyoruz. Kısa süre içinde bir anma programlanıyor. Hakan, akşamüzeri Baro önünden tüm meslektaşlarınca ve sevenlerince uğurlanacak; hep eylemlerde ya da olaylar peşinde arşınlayıp durduğu İstiklal Caddesi'nde!

Saatler ilerliyor. Akşamüzeri 16.00 civarı aile ve cenaze arabası geliyor. Küçük bir konvoyla Baro'ya, Orhan Adli Apaydın Sokak'a yola koyuluyoruz.

Baro önünde yüzlerce kişi karşıyor Hakan'ı. Burada büyük bir özenle kızıl örtülere sarılıyor tabutu ve karanfillerle süsleniyor. Gözler dolu dolu, saygı duruşunda herkes onun için. Alkışlar içinde ilk sözü İstanbul Barosu Başkanı Av.Muammer Aydın alıyor, "insanlar doğar, yaşar ve inandığımız gibi de

ölürler. Ama genç ölümler bizi çok daha fazla üzüyor" diyor ve ne güç koşullarda avukat olarak görevini sürdürdüğünü anlatıyor. ÇHD yönetiminden Av. Taylan Tanay söz alıyor, "Bugün burada bir ölü yatmıyor. Bugün burada 39 yılını halkına, ezilenlere, yoksullara adamış bir yürek yatıyor. Hakan Karadağ'ı unutmayacağız, yoksul köylüler, gecekondular, işçiler, okuldan atılmış öğrenciler unutmayacak!"

Beyoğlu esnafları adına, BeyDer'den bir emekçi söz aldı. Hakan'ın kendilerinin de avukatı olduğunu ve haklarını savunduğunu söyledi. Ayışığı Sanat Merkezi'nden Songül Yücel'deydi söz sırası. Bir müvekkili olarak aldı sözü ve şu anda tüm cezaevlerinde, hücrelerde Hakan Karadağ için anmalar yapıldığını, buradaki gibi yas tutulduğunu söyledi. Hakan'ın 2005 yılında Önsöz dergisi için yazdığı bir yazıyı okudu. "Bu bir kinaye mi? Önsöz'e ilk sözü bize söylettiniz. Ne de olsa son sözü di-

renenler söyleyecek değil mi?" diyordu Hakan yazısının sonunda. Songül Yücel de bize, "son sözü hep birlikte, Hakan'la birlikte direnenek söyleyeceğiz" dedi. Söyleyecek sözü olan avukat arkadaşları söz aldılar, duygularını aktarmak için. Hakan Karadağ gibi, hepimizin dostu, hepimizin yoldaşı olan dostumuz Ruhan Mavruk aldı son sözü, "Ne zaman karakollar-da zulüm görsek bizi almaya gelirdi" dedi.

Artık Hakan'ı yolcu etme zamanı gelmişti. Uçakla Adana'ya gidecekti ve uçak saati gelene kadar bekleyeceği K.Armutlu Cemevi'ne götürülmek üzere omuzlar üzerine alınıp arabasına konuldu tekrar. K.Armutlu'dan İstanbul'a son bir kez tepeden baktı. Gerçi İstanbul değildi onun tüm mücadelesini yürüttüğü yer. O ülkenin dört bir yanında davalara koşuyordu ama ille de İstanbul...

K.Armutlu Cemevi'nde saatler 20.00 gösterene kadar süren bekleyişin ardından, Hakan tekrar yolculuğa çıktı. Artık onu Adana'da bekleyen dostlarına, yoldaşlarına teslim edecektik.

Avukat Hakan Karadağ'ın cenazesi, aynı gece uçakla memleketi Adana'ya getirildi. Saat 11.00 gibi Beyazevler'deki ailesinin evine getirilen cenaze, Aysunumuzun da bulunduğu Kabasakal Mezarlığı'na doğru yola çıkarıldı.

Öğle saatlerinde Kabasakal Mezarlığında defin işlemlerinin ardından Hakan Karadağ dostlarının gözyaşlarıyla toprağa verildi. Cenazeye basının ilgisi fazla oldu. İstanbul ÇHD'den de avukat dostları, son yolculuğunda Hakan Karadağ'ı yalnız bırakmadı.

Cenaze defnedildikten sonra araçlarla ailesinin evine giderek taziyeler sunuldu. □

HOŞÇA KAL HAKAN...

Hakan Karadağ'ı sonsuzluğa uğurladık.

İstiklal Caddesi'nde, İstanbul Barosu önünde toplandı Hakan'ın dostları. Buruk bir bekleyiş, bu zamansız ve biçimsiz gidişin hüznü ve durgunluğu hakimdi havaya. Emek dostu, emeğin savunucusu bu "kara çocuk", bizi bir parça hazin ve sitemkar bıraktı geride.

Sevenleri çoktu. Esnafından politik tutsağına, meslektaşından dost-arkadaşına... hepsi oradaydı. Alkışlarla geldi kırmızılar içindeki tabutu. Karanfil yağmuru eşliğinde geldi. Yine alkışlarla uğurlandı.

Dostları, arkadaşları konuşmalar yaptılar. Beyoğlu esnafları Bey-Der olarak konuştu. Baro başkanı, ÇHD yönetimi, Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi, şair... arka arkaya söz alıp konuştular. Kısacık, sıcacık.

Meslektaşlarından olup da şaşırınlar vardı bunca ilgi ve sıcaklığa. Çünkü hiç politik davalara bakmamış, devrim neferleriyle omuz omuza bulunmamış, vuruşmamış avukatları onlar. Böylesi dostluk, böylesi vefa olabileceğini düşünmemişlerdi yaşadıkları dünyada. Ama vardı işte! Hakan, öyle sıcak, sınımsız dostlukların omuzları üzerinde gidiverdi sonsuzluğa.

Hoşça kal, Hakan, hoşça kal dost insan.

SARIGAZI

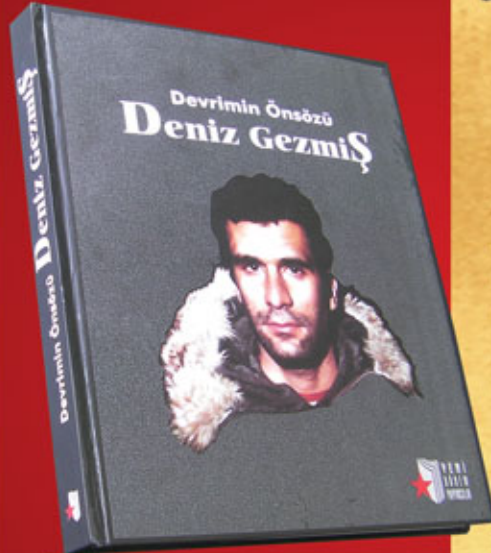


ANTEP EKİN SANAT DERNEĞİ



Devrimin Önsözü DENİZ GEZMİŞ

tarikh yazan tüm devrim savaşçularına...



Denizlerin, reformist parlamentarizm ve her çeşit uzlaşmacı anlayışa karşı geliştirdikleri gerçek devrimci mücadele anlayışı, kendilerinden sonra, devrimci hareket tarafından devam ettirildi. O dönem Denizlerin TİP'in uzlaşmacı çizgisine karşı verdikleri mücadele çok az anlaşıldı. Oysa ki bu mücadelenin önemi çok büyüktü. Kitleler içinde, sermaye egemenliğini devirmek devrimci anlayışı ve mücadelesinin temelleri bu sırada atıldı. Pratikte parlamenter mücadele değil parlamento-dışı mücadele, sokak mücadeleleri, açık çatışma ve diğer devrimci mücadele biçimleri önde oldu. Ve devrimci hareket de bu devrimci mücadele biçimlerini esas aldı.



- ulusal soruna leninist bakış
- Gençlik NE YAPMALI
- Daima...
- Daima
- Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

Kitap ve yayın isteme adresi ▶

Yeni DönemYayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.
Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57
E-postaAdresi: info@mucadelebirligi.com / www.mucadelebirligi.com

YENİ
DÖNEM
YAYINCILIK

UPS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

